

The International Bestseller

Jonathan
Livingston
Seagull

A Story

Richard Bach

Photographs by Russell Munson

Νὰ ἓνας καινούργιος ὑπέροχος πολίτης γιὰ τὸν θαυμάσιο ἐκεῖνο κόσμο ὅπου δεσπόζει ὁ «Μικρὸς Πρίγκηπας» τοῦ Σαιντ Ἐξυπερύ. Ὑποψιάζομαι πὼς ὅλοι ὅσοι θὰ ταξιδέψουν στοὺς κόσμους τοῦ γλάρου Ἰωνάθαν δὲν θὰ θέλουν πιά νὰ γυρῖσουν πίσω.

Ερνεστ Κ. Γκαν

«Ὁ Ρίτσαρτ Μπάχ πετυχαίνει δυὸ πράγματα μ' αὐτὸ τὸ βιβλίο. Μοῦ χαρίζει Ὅριζοντα. Μοῦ δίνει Νιάτα. Τὸν εὐγνωμονῶ καὶ γιὰ τὰ δυό.»

Ραίη Μπράντμπουρν

Ὅλοι ὅσοι λατρεύουν τὴν Ἐλευθερία... ὅσοι προχωροῦν μὲ πέταγμα ὅταν ξέρουν πὼς ἔχουν δίκιο... Ὅσοι χαίρονται νὰ κάνουν κάτι καλὰ (ἀκόμη κι ἂν εἶναι μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό τους)... Ὅσοι ξέρουν πὼς ὑπάρχουν κι ἄλλα πράγματα στὸν κόσμο ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ ποὺ φαίνονται: Ὅλοι αὐτοὶ θὰ πετοῦν πάντα μαζί με τὸν γλάρο Ἰωνάθαν. Ἄλλοι πάλι, θὰ ξεφύγουν γιὰ λίγο σὲ μιὰ ὑπέροχη περιπέτεια, γεμάτη ὕψος κι ἐλευθερία. Εἴτε ἔτσι, εἴτε ἀλλοιῶς, εἶναι μιὰ σπάνια ἐμπειρία.

Ποιὸς εἶναι ὁ Ἰωνάθαν;

Νὰ ἡ ἀπορία! Ὁ μικρὸς Ἰωνάθαν δὲν εἶναι ἄραγε πάρα ἓνας ἀπλὸς γλάρος ποὺ μαθαίνει νὰ πετᾷ; Αὐτό, καὶ τίποτα ἄλλο; Εἶναι μονάχα ἓνα λευκὸ πουλὶ τῆς θάλασσας καὶ τῶν ἀνέμων;

Μὰ τότε πὼς ἐξηγεῖται νὰ τρέχουν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι σ' ὅλον τὸν κόσμο νὰ ἀγοράσουν τὴν Ἱστορία του, νὰ συμμαριστοῦν τὴ δική του ἐμπειρία, καὶ νὰ τὸν ἀποθεώσουν; Γιατὶ βέβαια ὁ γλάρος Ἰωνάθαν δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ πρῶτος, οὔτε ὁ τελευταῖος, ποὺ ἀντίκρουσε τὴ μαγεία τῶν αἰθέρων! Οὔτε ὁ πρῶτος — ἢ ὁ τελευταῖος — ποὺ ὄνειρεύτηκε τὴν ἐλευθερία...

Ἐπομένως, κάτι ἄλλο πρέπει νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ Ἰωνάθαν.

«Εἶναι μία βρώμικη ἱστορία», εἶπε ἓνας παπᾶς ἀπὸ τὴν Καλιφόρνια, «ἓνα βιβλίο ποὺ γκρεμίζει θεσμούς, καὶ ἀμφισβητεῖ τὶς πιὸ ἱερές μας ἀξίες, κηρύσσοντας τὸ ἀχαλίνωτο πάθος τῆς ἐλευθερίας». Ἐνας ἄλλος ἱερωμένος τὸ σύστησε στοὺς ἐνορίτες του σὰν

«εὐαγγέλιο ψυχικῆς ἀνατάσεως». Μερικοὶ ἀναγνῶστες πίστεψαν πὼς στὸν γλάρο Ἰωνάθαν κρύβεται ἡ ψυχὴ τῶν ἐλευθέρων. Ἄλλοι καυχῆθηκαν πὼς ἀνακάλυψαν τὸν δικό τους κόσμο. Ὁ συγγραφέας Ραίη Μπράντμπουρν εἶπε: «Ανακάλυψα στὸν Ἰωνάθαν τὰ μυστικὰ θεμέλια τῆς ψυχῆς μου».

Καὶ τὸ περιοδικὸ «Τάιμ» ρώτησε τὸν Ρίτσαρτ Μπάχ, τὸν πατέρα τοῦ Ἰωνάθαν: «Μήπως εἴστε σεῖς αὐτὸς ὁ γλάρος;» Γέλασε ὁ Μπάχ: «Ἐγώ;» εἶπε. «Κάθε ἄλλο! Ὁ

Ἰωνάθαν βρίσκεται ἐκεῖ, ψηλά», κι ἔδειξε τὸν οὐρανό, «ἐνῶ ἐγὼ ἰδρῶνω ἐδῶ κάτω, χτυπιέμαι καὶ φτεροκοπῶ, κι ἀκόμη δὲν μπόρεσα νὰ πετάξω!» Τρόπος τοῦ λέγειν, φυσικά, γιατί ὁ Μπάχ εἶναι ὁ πιὸ δαιμόνιος, ὁ πιὸ «τρελός», ἀλλὰ καὶ ὁ πιὸ ἔμπειρος ἐρασιτέχνης ἀεροπόρος τῆς Ἀμερικῆς. Κι ὅσο γιὰ τὸν γλάρο του, αὐτὸς ἔχει «ἀπογειωθεῖ» ἐδῶ κι ἓνα χρόνο... πουλώντας κάπου 50.000 ἀντίτυπα τὴν ἡμέρα.

Ἔνα ἐπαναστατικὸ παραμῦθι

«Ἀπὸ μία ἄποψη», εἶπε ἓνας κριτικὸς τῆς Νέας Ὑόρκης, «αὐτὸς ὁ Ἰωνάθαν εἶναι ἓνα πελώριο μαρξιστικὸ παραμῦθι». Τὸ ζήτημα εἶναι ὅμως πῶς ξυπνᾶς ὕστερα ἀπὸ ἓνα τέτοιο παραμῦθι. Κατὰ τοὺς φίλους τοῦ Μπάχ, πιὸ ὠρμος. Κατὰ τοὺς ἐχθροὺς του, πιὸ συνεπαρμένος –καὶ ἴσως ἐπικίνδυνος. Γιατί ἄραγε ἀρνοῦνταν ὅλοι οἱ ἐκδότες τῆς Ἀμερικῆς ν’ ἀναλάβουν αὐτὸ τὸ βιβλίο ἐπὶ τρία χρόνια; «Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω», εἶπε ἓνας ἀπ’ αὐτοὺς, «ἂν εἶναι γιὰ παιδιὰ ἢ γιὰ μεγάλους».

Σὰν τὶς παράξενες πολύχρωμες πινακίδες τῶν ψυχοτέστ, ὁ γλάρος Ἰωνάθαν παίρνει ἄλλη μορφή, ἀνάλογά με τὸν κάθε ἀναγνώστη. Ἡ ἐπιτυχία του ὅμως ὀφείλεται στὴν ἀπλότητα τοῦ μύθου καὶ τῆς ἀφήγησης. «Δὲν ξέρω τί ἤθελα νὰ πῶ με τὸν Ἰωνάθαν», παραδέχτηκε ὁ Μπάχ. «Τὴν ὥρα πού τὸν ἔγραφα, τὸ χέρι μου πῆγαινε μόνο του. Λὲς καὶ τὸ ἔσπρωχνε κάποιος ἄλλος. Ὅταν τὸ λέω αὐτό, με ἀποκαλοῦν τρελό».

Ἴσως ὅμως οἱ ὁμορφες ἱστορίες νὰ μὴ γράφονται παρὰ μόνον ἔτσι: Ἀπὸ ἓνα χέρι πού τρέχει σὰν τρελὸ πάνω ἀπὸ χαρτί, ἀποτυπώνοντας σκέψεις ἀπλές, στοιχειώδεις, χωρὶς φραστικὰ πυροτεχνήματα, χωρὶς ἀκροβασίες, ἀλλὰ με ἓνα περιεργὸ «βάθος».

Ἦ... ὕψος;

Γιατὶ αὐτὸ τὸ «ἀναρχικὸ παραμῦθι» διαδραματίζεται στὰ ὕψη! Παίζεται σ’ ἓνα ἐπίπεδο πολὺ πιὸ πάνω ἀπ’ τὸ καθημερινό, κι ὅμως πολὺ πιὸ σίγουρο, πιὸ σταθερὸ καὶ αἰώνιο. Ἔχει νὰ κάνει, ἀσφαλῶς, με τὶς δονήσεις μιᾶς χορδῆς, τεντωμένης ἀπ’ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς ὡς τὴν ἄλλη. Κι ἂν γεννάει ἐρωτήματα, ἀμφιβολίες, καχυποψία στὸν πραγματιστὴ ἀναγνώστη, μαγεύει ὅμως τὸν νοῦ, καὶ ἠλεκτρίζει τὴ φαντασία... Κάτι τέτοιο, περὶπου, εἶναι ὁ γλάρος Ἰωνάθαν.

**Στὸν πραγματικὸ Γλάρο Ἰωνάθαν,
πού ζεῖ στὸν καθένα μας**

Μέρος Πρώτο

Ήταν πρωί κι ο καινούργιος ήλιος λαμπύριζε χρυσαφένιος πάνω στους κυματισμούς μιᾶς ήρεμης θάλασσας.

Ένα μίλι απ' την ακτή, μιὰ ψαρόβαρκα ἔπαιζε μετὸ νερό, καὶ τὸ σύνθημα νὰ μαζευτεῖ τὸ σμήνος γιὰ πρόγευμα πέρασε σὰν ἀστραπὴ στὸν ἀέρα, καὶ τότε ἓνα σύννεφο ἀπὸ χίλιους γλάρους ἦρθε νὰ παλέψει πονηρὰ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει κάποια κομμάτια τροφῆς.

Ἄρχιζε μιὰ καινούργια μέρα γεμάτη δουλειά. Πολὺ πιὸ πέρα ὅμως, ὀλομόναχος, πετώντας μακριὰ ἀπ' τὴ βάρκα καὶ τὴν ακτή, ὁ Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος συνέχιζε τὶς ἀσκήσεις του. Ἀπὸ ὕψος ἑκατὸ πόδια, ψηλὰ στὸν οὐρανό, χαμήλωσε τὰ παλαμωτὰ του πόδια, σήκωσε τὸ ράμφος του καὶ πάσχισε νὰ ἐπιβάλλει στὰ φτερά του μιὰ ὀδυνηρὴ, δύσκολη, στριφτὴ καμπύλη. Μιὰ τέτοια καμπύλη τοῦ ἐπέτρεπε νὰ πετάξει μετὸ μικρὴ ταχύτητα καὶ τώρα πετοῦσε ὅλο καὶ πιὸ ἀργὰ ὥσπου ὁ ἄνεμος ἔγινε ἓνα ψιθύρισμα στὸ πρόσωπό του, ὥσπου τὸ πέλαγο στάθηκε ἀκίνητο κάτω. Στένεψε τὰ μάτια του σὲ ἐντατικὴ αὐτοσυγκέντρωση, κράτησε τὴν ἀνάσα του, μετὸ δύναμη θέλησε νὰ δώση... ἓνα... ἀκόμα... ἑκατοστό... κλίσης... στὴν καμπύλη. Ὑστερὰ τὰ φτερά του ζάρωσαν, ἔχασε τὸν ἔλεγχο κι' ἔπεσε.

Οἱ γλάροι, ὅπως ξέρετε, δὲν χάνουν ποτὲ τὴ σταθερότητα, δὲν χάνουν ποτὲ τὸν ἔλεγχό τους. Νὰ χάσουν τὸν ἔλεγχο τῆς πτήσης τους εἶναι γι' αὐτοὺς ντροπὴ, εἶναι ἐξευτελισμός.

Ὅμως ὁ Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος, πού δίχως ντροπὴ ἄπλωσε ξανὰ τὶς φτεροῦγες του πετώντας στὴν ἴδια κείνη τρεμάμενη δύσκολη καμπύλη - ὅλο καὶ πιὸ ἀργὰ, πιὸ ἀργὰ καὶ πάλι χάνοντας τὸν ἔλεγχό του - δὲν ἦταν ἓνα κοινὸ πουλί.

Οἱ περισσότεροὶ γλάροι δὲ νοιάζονται νὰ μάθουν παρὰ μόνο τὰ πιὸ βασικὰ πράγματα γιὰ τὸ πέταγμα — πῶς νὰ πετοῦν ἀπ' τὴν ακτή στὴν τροφὴ τους καὶ πίσω πάλι. Γιὰ τοὺς περισσότερους γλάρους σημασία δὲν ἔχει τὸ πέταγμα, ἀλλὰ τὸ φαγητό. Γιὰ τοῦτον, ὅμως, τὸ γλάρο σημασία δὲν εἶχε τὸ φαγητό, ἀλλὰ τὸ πέταγμα. Πάνω ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, ὁ Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος ἀγαποῦσε νὰ πετάει.

Ένας τέτοιος τρόπος σκέψης δὲν ἦταν, καθὼς ἀνακάλυψε, τὸ καλύτερο μέσο γιὰ νὰ γίνεις ἀγαπητὸς στ' ἄλλα πουλιά. Ἀκόμα καὶ οἱ γονεῖς του ἐνιωθὰν ἀπογοήτευση ὅταν ὁ Ἰωνάθαν περνοῦσε μέρες ὀλόκληρες μόνος, κάνοντας ἑκατοντάδες χαμηλὲς πτήσεις μετὸ ἀκίνητα φτερά, κάνοντας δοκιμές.

Δὲν ἤξερε λόγου χάρι τὸ γιατί, ὅμως, ὅταν πετοῦσε πάνω ἀπ' τὸ νερό, σὲ ὕψος μικρότερο ἀπ' τὸ μισὸ ἄνοιγμα τῶν φτερῶν του, μποροῦσε νὰ μείνει στὸν ἀέρα

περισσότερο και με μικρότερη προσπάθεια. Οί πτήσεις με ακίνητα τὰ φτερά του τέλειωναν ὄχι με τὸ συνηθισμένο πλατσούρισμα τῶν ποδιῶν στὴ θάλασσα, ἀλλὰ μ' ἓνα μακρὺ, πλατὺ αὐλάκι καθὼς ἄγγιζε τὴν ἐπιφάνεια με τὰ πόδια του ἀεροδυναμικὰ δεμένα πάνω στὸ κορμὶ του. Ὅταν ἄρχισε νὰ γλιστρᾷ γιὰ νὰ προσγειωθεῖ με μαζεμένα τὰ πόδια του στὴν παραλία, ὅταν δρασκελίζε τὸ μῆκος τῆς γλίστρας του στὴν ἄμμο, οἱ γονεῖς του ἦσαν ἀλήθεια πολὺ ἀπογοητευμένοι.

«Γιατί Ἴων, γιατί;» ρωτοῦσε ἡ μάνα του. «Γιατί εἶναι τόσο δύσκολο, Ἴων, νὰ εἶσαι ὅπως ὅλα τ' ἄλλα πουλιὰ στὸ σμῆνος; Γιατί δὲν μπορεῖς ν' ἀφήσεις τὸ χαμηλὸ πέταγμα στοὺς ἄλμπατρος, στοὺς πελεκάνους; Γιατί δὲν τρῶς; Γιόκα μου, εἶσαι φτερὸ και κόκαλο!».

«Μάνα, δὲ με πειράζει νᾶμαι φτερὸ και κόκαλο. Θέλω μόνο νὰ ξέρω τί μπορῶ και τί δὲ μπορῶ νὰ κατορθώσω στὸν ἀέρα. Τίποτ' ἄλλο. Θέλω νὰ ξέρω».

«Ἄκου ἐδῶ Ἰωνάθαν», εἶπε ὁ πατέρας του, ὄχι δίχως καλοσύνη. «Ὁ χειμῶνας πλησιάζει. Οἱ βάρκες θᾶναι λιγοστὲς και τ' ἀφρόψαρα θὰ κολυμποῦν βαθιά. Ἄν πρέπει κάτι νὰ μελετήσεις, μελέτα τὴν τροφὴ και πῶς νὰ τὴν ἐξασφαλίσεις. Αὐτὴ ἡ ὑπόθεση με τίς πτήσεις εἶναι πολὺ καλή, ἀλλὰ μιὰ πτήση μ' ακίνητα φτερά δὲν τρώγεται. Τὸ ξέρεις. Μὴ ξεχνᾷς πῶς ἂν πετᾷς εἶναι γιὰ νὰ τρῶς».

Ὁ Ἰωνάθαν ἔσκυψε τὸ κεφάλι ὑπάκουα. Γιὰ λίγες μέρες προσπάθησε νὰ φερθεῖ ὅπως οἱ ἄλλοι γλάροι προσπάθησε στ' ἀλήθεια, κρῶζοντας και πολεμώντας με τὸ σμῆνος γύρω στὶς ἀποβάθρες και τίς ψαρόβαρκες, βουτώντας πάνω σὲ ἀποκόμματα ψάρι και ψωμί. Κι' ὅμως δὲν τὰ κατάφερε.

Δὲν ἔχει κανένα νόημα, σκέφτηκε, ἀφήνοντας σκόπιμα νὰ πέσει, ἀφοῦ τὴν κέρδισε με χίλιους κόπους, μιὰ ἀντσούγια σ' ἓναν πεινασμένο γερογλάρο ποὺ τὸν κυνηγοῦσε. Θὰ μπορούσα ν' ἀσχοληθῶ ὅλ' αὐτὸ τὸ διάστημα μαθαίνοντας νὰ πετάω. Ἔχει τόσα νὰ μάθει κανεὶς!

Και πολὺ σύντομα ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος ξανάφυγε μόνος πάλι, πέρα στ' ἀνοιχτά, πεινασμένος, εὐτυχισμένος, μαθαίνοντας.

Θέμα ἦταν ἡ ταχύτητα, και με μία βδομάδα ἐξάσκηση ἔμαθε γιὰ τὴν ταχύτητα πολλὰ περισσότερα ἀπὸ τὸν πιὸ γρήγορο γλάρο στὸν κόσμο.

Ἀπὸ χίλια πόδια ὕψος, ἀφοῦ κουνούσε τὰ φτερά του ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορούσε, ξεκινούσε μιὰν ἀκάθεκτη κατάδυση πρὸς τὰ κύματα, και μάθαινε γιατί οἱ γλάροι δὲν κάνουν κάθετες καταδύσεις μ' ὅλη τους τὴν ὀρμή. Σ' ἔξη μόλις δευτερόλεπτα πετοῦσε μ' ἑβδομήντα μίλια τὴν ὥρα και στὴν ταχύτητα αὐτὴ ἡ φτεροῦγα «παίζει», ὅταν βρίσκεται στὴν πάνω τῆς κίνησης.

Αὐτὸ ἔγινε ξανὰ καὶ ξανά. Καθὼς ἦταν προσεχτικός, καὶ καθὼς δούλευε ἔξαντλώντας ὅλες του τὶς ἱκανότητες, ἔχανε τὸν ἔλεγχό του σὲ πολὺ μεγάλη ταχύτητα.

Ἀνέβαινε χίλια πόδια ψηλά. Μ' ὅλη του τὴ δύναμη πετοῦσε πρῶτα μπροστά, κι' ὕστερα μονομιᾶς, φτερουγίζοντας, ἄρχιζε τὴν κάθετη βουτιά. Τότε, κάθε φορά, ἡ ἀριστερὴ φτεροῦγα του ἔχανε τὸν ἔλεγχο στὴν πάνω κίνηση, κατρακυλοῦσε κείνος ἀπότομα ἀριστερά, ἔχανε τὸν ἔλεγχο τῆς δεξιᾶς φτεροῦγας προσπαθώντας νὰ τὴν ἐπαναφέρει, καὶ τιναζόταν σὰν φωτιά σ' ἓνα τρελλὸ στριφτὸ κουτροβάλιασμα πρὸς τὰ δεξιά.

Ὅλη του ἡ προσοχὴ δὲν ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἐλέγξει ἐκείνη τὴν κίνηση τῆς φτεροῦγας. Προσπάθησε δέκα φορές, καὶ κάθε φορά, καθὼς ξεπερνοῦσε τὰ ἑβδομήντα μίλια τὴν ὥρα, γινόταν ξαφνικὰ μιὰ ἀνάκατη μάζα ἀπὸ φτερά, δίχως ἔλεγχο, ποὺ γκρεμιζόταν στὴ θάλασσα.

Τὸ κλειδί, σκέφτηκε στὸ τέλος, μούσκεμα ἀκόμα ἀπ' τὸ νερό, θὰ εἶναι νὰ κρατᾶς τὰ φτερὰ ἀκίνητα στὶς μεγάλες ταχύτητες - νὰ φτερουγίζεις ὡς τὰ πενήντα κι ὕστερα νὰ κρατᾶς τὰ φτερὰ ἀκίνητα.

Ξαναδοκίμασε ἀπὸ τὰ δυὸ χιλιάδες πόδια, κατρακυλώνοντας στὴ βουτιά του, μὲ τὸ ράμφος ἴσια κάτω, τὶς φτεροῦγες ὀρθάνοιχτες καὶ σταθερὲς μόλις πάτησε τὰ πενήντα μίλια τὴν ὥρα. Χρειάστηκε τρομακτικὴ δύναμη, ἀλλὰ τὸ πέτυχε. Σὲ δέκα δευτερόλεπτα πέρασε σὰν καπνὸς ἐνενηντα μίλια τὴν ὥρα. Ὁ Ἰωνάθαν εἶχε πετύχει μιὰ παγκόσμια ἐπίδοση ταχύτητας γιὰ γλάρους!

Ἡ νίκη, ὅμως, δὲν βάσταξε πολὺ. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχισε τὴν ἀνάδυση, τὴ στιγμὴ ποὺ ἄλλαξε τὴ γωνία τῶν φτερῶν του, ἀντιμετώπισε τὴν ἴδια τρομακτικὴ ἀνεξέλεγκτη καταστροφὴ, ποὺ μὲ ταχύτητα ἐνενηντα μίλια τὴν ὥρα τὸν κτύπησε σὰν κεραυνός. Ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος ἔσκασε στὸν ἀέρα καὶ γκρεμοτσακίστηκε πάνω σὲ μιὰ θάλασσα σκληρὴ σὰν πέτρα.

Ὅταν συνῆλθε εἶχε πιά νυχτώσει, κι' ἔπλεε στὸ φεγγαρόφωτο πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ πελάγου. Οἱ φτεροῦγες του ἦσαν σὰ κουρελιασμένα κομμάτια μολύβι, ἀλλὰ τὸ βᾶρος τῆς ἀποτυχίας ἦταν πάνω στὴν πλάτη του ἀκόμα πιὸ βαρὺ. Θᾶθελε, ἔτσι ἀδύναμος, τὸ βᾶρος νὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὸν παρασύρει ἀπαλὰ ὡς τὸ βυθό, καὶ νὰ τελειώναν ὅλα.

Καθὼς βούλιαξε χαμηλὰ στὸ νερό, μιὰ παράξενη κούφια φωνὴ ἀντήχησε μέσα του. Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ ξεφύγω. Εἶμαι γλάρος. Εἶμαι ἀπ' τὴν φύση μου περιορισμένος. Ἄν ἤμουν φτιαγμένος νὰ μάθω τόσα πολλὰ γιὰ τὸ πέταγμα θᾶχα διαγράμματα ἀντὶ γιὰ μυαλό. Ἄν ἤμουν φτιαγμένος νὰ πετάω σὲ τέτοιες ταχύτητες, θᾶχα μικρὲς

φερουγες ὅπως τὸ γεράκι καὶ θᾶτρωγα ποντίκια, ὄχι ψάρια. Ὁ πατέρας μου εἶχε δίκιο. Πρέπει νὰ τὶς ξεχάσω αὐτὲς τὶς τρέλες. Πρέπει νὰ πετάξω πίσω στὸ σμῆνος καὶ ν' ἀρκεσθῶ σ' αὐτὸ πὺ εἶμαι, ἕνας φουκαριάρης γλάρος.

Ἡ φωνὴ ἔσβησε, ὁ Ἰωνάθαν συμφώνησε. Ἡ θέση ἑνὸς γλάρου τῆ νύχτα εἶναι στὴ στεριά, κι' ἀπὸ τούτη τὴ στιγμή, ὀρκίστηκε, θὰ γινόταν ἕνας φυσιολογικὸς γλάρος. Ὅλοι θᾶταν ἔτσι πιὸ εὐτυχισμένοι. Κουρασμένος ἔφυγε ἀπ' τὰ σκοτεινὰ νερὰ καὶ πέταξε πρὸς τὴ στεριά, κι' εὐγνωμονοῦσε τὰ ὅσα εἶχε μάθει γιὰ τὸ ξεκούραστο χαμηλὸ πέταγμα.

Ὅμως ὄχι, συλλογίστηκε. Πάει, τέλειωσα μ' ὅ,τι ἤμουν, πάει, τέλειωσα μ' ὅ,τι ἔμαθα. Εἶμαι γλάρος ὅπως κάθε ἄλλος γλάρος καὶ θὰ πετάω σὰ γλάρος. Κι' ἔτσι ἀνέβηκε μὲ κόπο ἑκατὸ πόδια ψηλὰ καὶ φτεροῦγισε πιὸ δυνατὰ, γιὰ νὰ φτάσῃ γρήγορα στὴν ἀκτὴ.

Ἐνίωσε καλύτερα μὲ τὴν ἀπόφασή του νὰ εἶναι μόνο ἕνα ἀπλὸ μέλος στὸ σμῆνος. Δὲν θὰ ἦταν πιά δεμένος στὴ δύναμη πὺ τὸν τράβηξε στὴ μάθηση, δὲν θὰ ὑπῆρχαν ἄλλες προκλήσεις κι' ἄλλες ἀποτυχίες. Κι' ἦταν ὁμορφο νὰ μὴ σκέφτεσαι, καὶ νὰ πετᾶς στὸ σκοτάδι πρὸς τὰ φῶτα πάνω ἀπ' τὴν ἀκτὴ.

Σκοτάδι! Ἡ κούφια φωνὴ στρίγγλισε τρομαγμένη. Οἱ γλάροι ποτὲ δὲν πετοῦν στὸ σκοτάδι!

Ὁ Ἰωνάθαν δὲν εἶχε τὴν προδιάθεση ν' ἀκούσει. Τί ὁμορφο πὺ εἶναι, σκέφτηκε. Τὸ φεγγάρι καὶ τὰ φῶτα νὰ τρεμοσβήνουν πάνω στὸ νερό, καὶ ν' ἀπλώνουν μέσ' στὴ νύχτα φωτερὰ μονοπάτια, κι' ὅλα τόσο εἰρηνικὰ κι' ἀκίνητα...

Κατέβα! Οἱ γλάροι δὲν πετοῦν ποτὲ στὰ σκοτεινὰ! Ἄν ἦσουν φτιαγμένος γιὰ νὰ πετᾶς στὸ σκοτάδι θὰ 'χες μάτια κουκουβάγιας! Θὰ 'χες σχεδιαγράμματα στὸ κεφάλι σου, ὄχι μυαλό! Θὰ 'χες κοντὰ φτερὰ ὅπως τὸ γεράκι!

Ἐκεῖ, μέσα στὴ νύχτα, ἑκατὸ πόδια ψηλὰ στὸν ἀέρα, ὁ Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος ἔπαιξε τὸ μάτι. Ὁ πόνος του, οἱ ἀποφάσεις του ἔγιναν καπνός. Κοντὰ φτερά. Κ ο ν τ ἄ φ τ ε ρ ἄ ὅπως τ ὸ γ ε ρ ἄ κ ι ! Νὰ ἢ λύση! Τί βλάκας πὺ ἤμουν! Μοῦ ἀρκεῖ ἕνα τόσο δὰ φτερό, ἀρκεῖ ν' ἀναδιπλώσω τὶς φτεροῦγες μου καὶ νὰ πετάω μόνο μὲ τὶς ἄκρες τους! Κ ο ν τ ἄ φ τ ε ρ ἄ !

Ἀνέβηκε δυὸ χιλιάδες πόδια πάνω ἀπ' τὴ σκοτεινὴ θάλασσα καὶ δίχως νὰ συλλογιστεῖ οὔτε στιγμή τὴν ἀποτυχία ἢ τὸ θάνατο, ἔφερε τὸ μπρὸς μέρος τῆς κάθε του φτεροῦγας σφιχτὰ πάνω στὸ σῶμα του, ἄφησε μόνο σὰ στενὰ λεπίδια τὶς ἄκρες τους νὰ ξεπεταχτοῦν στὸν ἀέρα, καὶ ἔπεσε σὲ κάθετη πτήση.

Ὁ ἀέρας μούγγριζε σὰ θεριὸ στὸ κεφάλι του. Ἐβδομήντα μίλια τὴν ὥρα, ἐνενηντα,

ἑκατὸν εἴκοσι καὶ πιὸ γρήγορα ἀκόμα. Τώρα ἡ πίεση τοῦ ἀέρα, στὰ ἑκατὸ σαράντα μίλια τὴν ὥρα, ἦταν πολὺ λιγότερη ἀπ' ὅ,τι πρὶν στὰ ἑβδομηντα, καὶ μὲ μιὰ ἐλάχιστη στροφὴ στὶς ἄκρες τῶν φτερῶν του βγήκε ἄνετα ἀπ' τὴν κατάδυσή του καὶ τινάχτηκε πρὸς τὰ πάνω, μακριὰ ἀπ' τὰ κύματα, σὰ μιὰ σταχτιὰ ὀβίδα στὸ φεγγαρόφωτο.

Ἐκλείσε σχεδὸν ὀλότελα τὰ μάτια του ἀπέναντι στὸν ἄνεμο κι' ἔνιωσε χαρὰ. Ἐκατὸ σαράντα μίλια τὴν ὥρα! καὶ μὲ ἀπόλυτο ἔλεγχο! Ἄν βουτήξω ἀπὸ τὰ πέντε χιλιάδες πόδια, ἀντὶ ἀπὸ τὰ δυὸ χιλιάδες, πόσο γρήγορα ἄραγε...

Οἱ προηγούμενοι ὄρκοι του ξεχάστηκαν, σκορπίστηκαν μακριὰ μέσα στὸ μεγάλο γρήγορο ἄνεμο. Κι' ὅμως δὲν ἔνιωσε ἔνοχος, καθὼς καταπατοῦσε τὶς ὑποσχέσεις πού ὁ ἴδιος εἶχε δώσει. Τέτοιες ὑποσχέσεις εἶναι μόνο γιὰ τοὺς γλάρους πού ἀποδέχονται τὰ συνηθισμένα. Ὅποιος ἀρίστευσε μαθαίνοντας, δὲν χρειάζεται τέτοιες ὑποσχέσεις.

Μὲ τὴν ἀνατολή, ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος ἄρχισε πάλι τὴν ἐξάσκησή του. Ἀπὸ ὕψος πέντε χιλιάδες πόδια οἱ ψαρόβαρκες ἦσαν βουλίσες πάνω στὸ λεῖο γαλανὸ νερό, τὸ Σμήνος στὸ Πρόγευμα ἓνα ἀχνὸ σύννεφο ἀπὸ μικροσκοπικὰ σκονάκια, νὰ στροβιλίζονται. Ἦταν ζωντανός, τρέμοντας λίγο ἀπὸ χαρὰ, περήφανος πού κυριαρχοῦσε τώρα πάνω στὸ φόβο του. Ὑστερα δίχως ἐπισημότητες μάζεψε τὶς φτεροῦγες του, ἄπλωσε τὶς κοντὲς λοξὲς ἄκρες τῶν φτερῶν του καὶ βούτηξε ἀμέσως πρὸς τὴ θάλασσα. Ὅταν πέρασε τὶς τέσσερις χιλιάδες πόδια, εἶχε φτάσει τὴν ὀριακὴ ταχύτητα, ὁ ἀέρας ἦταν ἓνα στέρεο φράγμα ἤχου ἀπέναντι στὸ ὁποῖο δὲν μπορούσε νὰ κινηθεῖ πιὸ γρήγορα. Πετοῦσε τώρα ἴσια κάτω, μὲ ταχύτητα διακόσια δεκατέσσερα μίλια τὴν ὥρα. Ξεροκατάπιε, γιατί ἤξερε πῶς ἂν τὰ φτερά του ἀνοιγαν σ' αὐτὴ τὴ ταχύτητα, θὰ γινόταν ἓνα ἑκατομμῦριο κομματάκια γλάρου. Ἡ ταχύτητα ὅμως ἦταν δύναμη, καὶ ἡ ταχύτητα ἦταν χαρὰ, καὶ ἡ ταχύτητα ἦταν ἀπόλυτη ὁμορφιά.

Ἀρχισε τὴν ἀνάσχεση στὰ χίλια πόδια, οἱ ἄκρες τῶν φτερῶν του ἔτριζαν κι' ἀναβαν σ' αὐτὸ τὸν τρομακτικὸ ἄνεμο, ἡ βάρκα καὶ τὸ πλῆθος τῶν γλάρων ἔρχονταν κατὰ πάνω του καὶ μεγάλωναν μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα, πάνω στὸ δρόμο του.

Δὲν μπορούσε νὰ σταματήσει· δὲν ἤξερε ἀκόμα οὔτε πῶς νὰ στρίψει μ' αὐτὴ τὴν ταχύτητα.

Ἡ σύγκρουση θὰ σήμαινε ἀκαριαῖο θάνατο. Κι' ἔτσι ἔκλεισε τὰ μάτια του.

Συνέβηκε κεῖνο τὸ πρῶι, τότε, μόλις μετὰ τὸ ξημέρωμα, ὁ Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος νὰ περάσει σὰ σφαῖρα ἀπ' τὸ κέντρο ἀκριβῶς τῆς συνάθροισης γιὰ Πρόγευμα τοῦ Σμήνου, σὰν ἀστραπὴ μὲ διακόσια δώδεκα μίλια τὴν ὥρα, μὲ τὰ μάτια κλειστά, σ' ἓνα ἄγριο βουητὸ ἀπὸ ἀέρα καὶ φτερά. Ὁ Γλάρος Τύχη τοῦ χαμογέλασε γιὰ μιὰ φορὰ καὶ κανένας δὲ σκοτώθηκε.

Όταν πια σήκωσε τὸ ράμφος του πρὸς τὸν οὐρανό, ἐξακολουθοῦσε νὰ κινεῖται σὰ πύρινη σφαῖρα μὲ ταχύτητα ἑκατὸν ἐξήντα μίλια τὴν ὥρα. Όταν σιγὰ σιγὰ ἔφτασε στὰ εἴκοσι μίλια καὶ ἄπλωσε ξανὰ ἐπιτέλους τὰ φτερά του, ἡ βάρκα ἦταν σὰ ψίχουλο πάνω στὴ θάλασσα, τέσσερεις χιλιάδες πόδια κάτω. Σκέφτηκε τὸ θρίαμβο. Ὁριακὴ ταχύτητα! Ἐνας γλάρος πετᾶ μὲ ταχύτητα διακόσια δέκα τέσσερα μίλια τὴν ὥρα! Ἦταν μιὰ Κατάκτηση, ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη, ἡ μοναδικὴ στιγμὴ στὴν ἱστορία του Σμήνου, καὶ κείνη τὴ στιγμὴ μιὰ καινούργια ἐποχὴ ἄνοιξε γιὰ τὸν Ἰωνάθαν Γλάρο. Ἀφοῦ πέταξε στὸ ἐρημικὸ τόπο τῆς ἐξάσκησής του, διπλώνοντας τὰ φτερά του γιὰ νὰ βουτήξει ἀπὸ ὀχτῶ χιλιάδες πόδια, βάλθηκε ἀμέσως ν' ἀνακαλύψει πῶς νὰ στρίβει.

Ἀνακάλυψε πῶς ἓνα καὶ μόνο ἀκρινὸ φτερὸ ἂν κινήθῃ ἀνὰ χιλιοστό, προκαλεῖ μιὰ ὀμαλὴ μεγαλόπρεπη καμπύλη σὲ τρομαχτικὴ ταχύτητα. Πρὶν τὸ μάθει αὐτό, ὥστόσο, ἀνακάλυψε πῶς ἂν κουνήσει περισσότερα ἀπὸ ἓνα φτερὸ σ' αὐτὴ τὴν ταχύτητα, στροβιλίζεσαι σὰ σφαῖρα ὄπλου... Καὶ ὁ Ἰωνάθαν εἶχε ἔτσι γίνεῖ ὁ πρῶτος ἀκροβάτης τοῦ ἀέρα, πρὶν ἀπὸ κάθε ἄλλο γλάρο στὸν κόσμο.

Δὲν ἔχασε καιρὸ κείνη τὴ μέρα σὲ κουβέντες μὲ ἄλλους γλάρους ἀλλὰ συνέχισε νὰ πετᾶ ὥσπου νύχτωσε. Ἀνακάλυψε τὴν ἀκροβατικὴ στροφή, τὴν ἀργὴ περιστροφή, τὴν ἀνάποδη στροφή, τὸ στροβίλισμα, τὴν τούμπα.

Όταν ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος ἔφτασε κοντὰ στὸ Σμήνος στὴν παραλία, ἦταν νύχτα βαθιά. Ἦταν ζαλισμένος καὶ φοβερὰ κουρασμένος. Κι' ὅμως ἀπ' τὴ χαρὰ του προσγειώθηκε μὲ ἀκροβασία καὶ πραγματοποιώντας λίγο πρὶν ἀγγίξει τὸ ἔδαφος, μιὰ ξαφνικὴ ἀπότομη περιστροφή.

Όταν μάθουν, σκέφτηκε, τὴν Κατάκτηση θὰ ξετρελαθοῦν ἀπὸ χαρὰ. Πόσο πιὸ πλούσια γίνεται τώρα ἡ ζωὴ μας! Ἄντι γιὰ τὸ μονότονο κοπιαστικὸ πῆγαινε κι' ἔλα στις ψαρόβαρκες, ὑπάρχει ἓνα νόημα στὴ ζωὴ! Μποροῦμε νὰ ξεπεράσουμε τὴν ἄγνοια, μποροῦμε ν' ἀναγνωρίζουμε τὸν ἑαυτὸ μας σὰν ὄντα ξεχωριστά, ἔξυπνα καὶ ἐπιδέξια. Μποροῦμε νὰ εἴμαστε λεύτεροι! Μποροῦμε νὰ μάθουμε νὰ πετοῦμε!

Τὰ χρόνια μπροστὰ του ἀντηχοῦσαν καὶ λαμπύριζαν γεμάτα ὑποσχέσεις.

Οἱ Γλάροι ἦταν μαζεμένοι στὴ Συνάθροιση τοῦ Συμβουλίου ὅταν προσγειώθηκε καὶ καθὼς φαίνεται ἦταν ἐκεῖ συγκεντρωμένοι ἀπὸ ὥρα. Γιατί, πραγματικά, περίμεναν.

«Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρε! Στάσου στὸ Κέντρο!». Τὰ λόγια τοῦ Γέροντα ἀκούστηκαν μὲ μιὰ φωνὴ ὑπέρτατης ἐπισημότητας. «Στάσου στὸ Κέντρο» σήμαινε μόνο μεγάλη ντροπὴ ἢ μεγάλη τιμὴ. Στὸ Κέντρο γιὰ Τιμὴ ἦταν ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὅποιο διακρίνονταν οἱ πιὸ μεγάλοι ἀρχηγοὶ τῶν γλάρων. Μὰ φυσικά, σκέφτηκε, στὸ Πρόγευμα τοῦ Σμήνου σήμερα τὸ πρωὶ εἶδαν τὴν Κατάκτηση! Ἐγὼ ὅμως δὲν θέλω

τιμές. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γίνω ἀρχηγός. Θέλω μόνο νὰ μοιραστῶ ὅτι ἀνακάλυψα, νὰ δείξω τοὺς ὀρίζοντες πὺ ἀπλώνονται μπροστά μας. Ἔκανε ἓνα βῆμα μπρός.

«Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρε», εἶπε ὁ Γέροντας, «στάσου στὸ Κέντρο γιὰ Ντροπὴ νὰ σὲ δοῦν οἱ σύντροφοί σου γλάροι!».

Ἦταν σὰ νὰ τὸν εἶχαν χτυπήσει μὲ σανίδα. Τὰ γόνατά του λύγισαν, τὰ φτερά του ζάρωσαν, τ' αὐτιά του βούιζαν. Στὸ Κέντρο γιὰ Ντροπή; Ἀδύνατο!

Ἡ Κατάκτηση! Δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν! Κάνουν λάθος, λάθος!

«...γιὰ τὴν ἐπικίνδυνη ἀνευθυνότητά του», ἡ σοβαρὴ φωνὴ ἀντηχοῦσε, «ποὺ καταπατᾷ τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὴν παράδοση τῆς οἰκογένειας τῶν Γλάρων»...

Νὰ σταθεῖ στὸ Κέντρο γιὰ Ντροπὴ σημαίνει πὺς θὰ τὸν διώξουν ἔξω ἀπ' τὴν κοινωνία τῶν γλάρων, ἀπόβλητο σὲ μοναχικὴ ζωὴ στοὺς Πέρα Βράχους.

«...κάποια μέρα, Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρε, θὰ μάθεις πὺς ἡ ἀνευθυνότητα δὲν ἀποδίδει. Ἡ ζωὴ εἶναι τὸ ἄγνωστο κι' αὐτὸ πὺ παραμένει ἄγνωστο· ἓνα μόνο εἶναι γνωστό: πὺς ἐρχόμαστε στὸν κόσμο τοῦτο γιὰ νὰ τρῶμε, γιὰ νὰ παραμείνουμε ζωντανοὶ ὅσο μποροῦμε περισσότερο».

Ἐνας γλάρος δὲν ἀντιμιλᾷ ποτὲ στὸ Συμβούλιο τοῦ Σμήνου, ἀλλὰ ἡ φωνὴ τοῦ Ἰωνάθαν ξέσπασε. «Ἀνευθυνότητα; Ἀδέλφια μου!» φώναξε. «Ποιὸς εἶναι πιὸ ὑπεύθυνος ἀπὸ τὸ γλάρο πὺ ἀνακαλύπτει κι' ἀκολουθεῖ ἓνα νόημα, ἓναν ἀνώτερο σκοπὸ στὴ ζωὴ; γιὰ χίλια χρόνια τσαλαβουτοῦμε ψάχνοντας νὰ βροῦμε ψαροκεφαλές, ἀλλὰ τώρα ἔχουμε ἓνα σκοπὸ στὴ ζωὴ - νὰ μάθουμε, ν' ἀνακαλύψουμε, νὰ 'μαστε λεύτεροι! Δῶστε μου μιὰ εὐκαιρία μόνο, ἀφήστε με νὰ σὰς δείξω τί ἀνακάλυψα...».

Τὸ Σμήνος θαρρεῖς πὺς ἦταν πέτρινο.

«Δὲν ἀνήκεις πιά στὴν Ἀδελφότητα» φώναξαν ὅλα μαζί, καὶ μονομιᾶς ἔκλεισαν τ' αὐτιά τους καὶ τοῦ γύρισαν τὶς πλάτες.

Ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος πέρασε τὶς ὑπόλοιπες του μέρες μόνος, ἀλλὰ πέταξε μακριά, πιὸ μακριὰ ἀπ' τοὺς Πέρα Βράχους. Ἦταν θλιμμένος ὄχι ἀπὸ μοναξιά, ἀλλὰ γιὰτί οἱ γλάροι ἀρνήθηκαν νὰ πιστέψουν στὸ μεγαλεῖο τῆς πτήσης πὺ τοὺς περιμένε· ἀρνήθηκαν ν' ἀνοίξουν τὰ μάτια τους καὶ νὰ δοῦν.

Κάθε μέρα μάθαινε περισσότερα. Ἔμαθε πὺς μιὰ βουτιά μποροῦσε νὰ τὸν βοηθήσει ν' ἀνακαλύψει τὰ σπάνια καὶ νόστιμα ψάρια πὺ κολυμποῦσαν κοπαδιαστὰ δέκα πόδια κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ὠκεανοῦ: δὲ χρειαζόταν πιά ψαρόβαρκες καὶ μπαγιάτικο ψωμί γιὰ νὰ ἐπιζήσει. Ἔμαθε νὰ κοιμᾶται στὸν ἄερα, ἀκολουθώντας

νυχτερινή πορεία πάνω στο θαλασσινό αέρι και καλύπτοντας εκατό μίλια απ' το ήλιοβασίλεμα ως τα ξημερώματα. Μὲ τὸν ἴδιο ἐσωτερικό του ἔλεγχο, πετοῦσε μέσ' ἀπὸ βαριά θαλασσινὴ ὀμίχλη κι' ἀνέβαινε ἀκόμα πιὸ ψηλὰ στὸν ἀστραφτερὸ καθαρὸ οὐρανὸ... ἐνῶ τὴν ἴδια ὥρα ὅλοι οἱ ἄλλοι γλάροι στέκονταν στὴ στεριά μέσα στὴν καταχνιά καὶ τὴ βροχή. Ἔμαθε νὰ πετάει μὲ τοὺς ἀψηλοὺς ἀνέμους βαθιὰ πάνω ἀπ' τὴ στεριά, νὰ βρίσκει ἐκεῖ γιὰ νὰ τραφεῖ νόστιμα ἔντομα.

Ὅτι εἶχε κάποτε ἐλπίσει νὰ προσφέρει στὸ Σμῆνος τὸ κέρδιζε τώρα μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του ἔμαθε νὰ πετάει, καὶ δὲ μετάνιωσε γιὰ τὸ τίμημα ποὺ χρειάστηκε νὰ πληρώσει. Ὁ Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος ἀνακάλυψε πῶς ἡ πλήξη κι' ὁ φόβος κι' ὁ θυμὸς εἶναι ἡ αἰτία ποὺ ἡ ζωὴ ἐνὸς γλάρου εἶναι τόσο σύντομη, κι' ὅταν αὐτὰ χάθηκαν ἀπ' τὴ σκέψη του, ἔζησε μιὰ πραγματικὰ μακριὰ κι' εὐχάριστη ζωὴ.

Ἐφτασαν τ' ἀπόγευμα, τότε, καὶ βρῆκαν τὸν Ἰωνάθαν νὰ γλιστράει γαλήνιος καὶ μόνος στὸν ἀγαπημένο του οὐρανό. Οἱ δυὸ γλάροι ποὺ φάνηκαν στὰ φτερά του ἦσαν καθάριοι σὰν ἀστροφεγγιὰ καὶ τὸ φεγγοβόλημά τους ἦταν ἀπαλὸ καὶ φιλικὸ στὸν ἀέρα τῆς βαθιᾶς νύχτας. Ὅμως πιὸ ὁμορφὴ ἀπ' ὅλα ἦταν ἡ δεξιούνη μὲ τὴν ὁποία πετοῦσαν, καθὼς οἱ ἄκρες ἀπ' τὶς φτεροῦγες τους κουνοῦσαν σταθερὰ καὶ μὲ ἀκρίβεια λίγους πόντους μόλις ἀπ' τὶς δικές του.

Δίχως νὰ πεῖ λέξη, ὁ Ἰωνάθαν τοὺς ἔβαλε σὲ δοκιμασία, μιὰ δοκιμασία ποὺ κανένας γλάρος δὲν εἶχε περάσει ποτέ. Ἔστριψε τὶς φτεροῦγες του, κι ἀνάκοψε σιγά-σιγά τὴν ταχύτητα σ' ἓνα μίλι τὴν ὥρα, σχεδὸν ἀκίνητος. Τὰ δυὸ ἀστραφτερὰ πουλιὰ ἀνάκοψαν μαζί του, ὁμαλά, στὴν ἴδια πάντα ἀπόσταση. Ἦξεραν πῶς νὰ πετοῦν ἀργά.

Δίπλωσε τὰ φτερά του, ἔκανε μιὰ τούμπα κι' ἀφέθηκε σὲ μιὰ κατάδυση μ' ἑκατὸν ἑβδομήντα μίλια τὴν ὥρα. Ἐπесαν μαζί του, ἄσπρες γραμμὲς σ' ἀλάνθαστο σχηματισμό.

Τελικὰ ἔκανε τὴν ἀνάδυση στὴν ἴδια αὐτὴ ταχύτητα καὶ συνέχισε ἴσια πάνω μιὰ μακριὰ ὄρθια πτήση. Κινήθηκαν μαζί του χαμογελώντας.

Συνῆλθε μόλις ἔφτασε σὲ πτήση μὲ σταθερὸ ὕψος καὶ πέρασαν λίγες στιγμὲς πρὶν μιλήσει. «Πολὺ καλά», εἶπε, «ποιοὶ εἴσαστε;».

«Εἶμαστε ἀπ' τὸ Σμῆνος σου, Ἰωνάθαν. Εἶμαστε ἀδέλφια σου». Τὰ λόγια ἦταν ξεκάθαρα καὶ ἤρεμα. «Ἦρθαμε νὰ σὲ πᾶμε ψηλότερα, νὰ σὲ πᾶμε σπίτι».

«Σπίτι δὲν ἔχω. Σμῆνος δὲν ἔχω. Εἶμαι ἓνας Ἀπόβλητος. Καὶ πετοῦμε τώρα στὴν κορφὴ τοῦ Ἀέρα τοῦ Μεγάλου Βουνοῦ. Λιγοστὲς ἑκατοντάδες πόδια ἀκόμα κι' ὕστερα δὲ θὰ μπορῶ νὰ σηκῶσω τὸ γέρικο τοῦτο κορμὶ πιὸ ψηλά».

«Κι' όμως μπορείς, Ίωνάθαν. Γιατί έμαθες. Ένα σχολειό τελείωσε κι' ήρθε ή ώρα ν' αρχίσει ένα άλλο».

Καθώς τόν είχε φωτίσει όλη του τή ζωή, έτσι ή κατανόηση άστραψε κείνη τή στιγμή για τόν Ίωνάθαν Γλάρο. Είχαν δίκιο. Μ π ο ρ ο υ σ ε ν ά πετάξει πιό ψηλά, κι' είχε έρθει ή ώρα νά πάει σπίτι.

Έριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στόν ουρανό, πέρα στή θαυμάσια άσημένα χώρα όπου τόσα είχε μάθει.

«Είμαι έτοιμος», ειπε τελικά. Κι' ό Ίωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος άνυψώθηκε μέ τούς δυό φωτερούς γλάρους για νά χαθεί σ' ένα τέλειο σκοτεινό ουρανό.

Μέρος Δεύτερο

Ὡστε λοιπὸν αὐτὸς εἶναι ὁ παράδεισος, σκέφτηκε καὶ χαμογέλασε μὲ τὸν ἑαυτό του. Δὲν ἦταν βέβαια πολὺ εὐλαβικὸ τὸ νὰ μελετᾷς τὸν παράδεισο τὴν ὥρα ἀκριβῶς πὺ πετᾷς γιὰ νὰ τὸν φτάσεις.

Καθὼς ἐρχόταν ἀπ' τὴ Γῆ, πάνω ἀπ' τὰ σύννεφα καὶ σὲ στενὸ σχηματισμὸ μὲ τοὺς δυὸ λαμπεροὺς γλάρους, εἶδε πῶς καὶ τὸ δικό του σῶμα γινόταν φωτερὸ ὅπως τὸ δικό τους. Εἶναι ἀλήθεια πῶς βρισκόταν ἐκεῖ ὁ ἴδιος νέος Ἰωνάθαν Γλάρου, αὐτὸς πὺ εἶχε πάντα ζήσει πίσω ἀπ' τὰ χρυσαφένια μάτια του ἢ ἐξωτερικὴ του ὁμῶς ὄψη εἶχε ἀλλάξει.

Τὸ ἔνιωθε σὰ σῶμα γλάρου, ἀλλὰ πετοῦσε κιόλας πολὺ καλύτερα ἀπ' ὅσο εἶχε ποτὲ πετάξει τὸ παλιό του σῶμα. Γιὰ φαντάσου, σκέφτηκε, μὲ τὴ μισὴ προσπάθεια, θὰ πετύχω διπλάσια ταχύτητα, θὰ διπλασιάσω τὴν ἐπίδοση τῆς καλύτερῆς μου μέρας στὴ γῆ.

Τὰ φτερά του λαμπύριζαν τώρα μὲ μιὰ φωτεινὴ λευκότητα, καὶ οἱ φτεροῦγες του ἦταν λεῖες καὶ τέλειες λὲς κι ἦταν φύλλα γυαλισμένο ἀσημι. Ἄρχισε, ὅλος χαρὰ, νὰ τὰ γνωρίζει, νὰ βάζει δύναμη στὰ καινούργια του φτερά.

Πετώντας διακόσια πενήντα μίλια τὴν ὥρα ἔνιωσε πῶς πλησίαζε τὴ μέγιστη ταχύτητα πτήσης σὲ σταθερὸ ὕψος. Στὰ διακόσια ἑβδομήντα τρία, νόμισε πῶς πετοῦσε ὅσο πιὸ γρήγορα μπορούσε κι' ἔνιωσε μιὰ λαφρὴ ἀπογοήτευση. Ὑπῆρχε κάποιον ὄριον στὸ τί μπορούσε τὸ καινούργιο σῶμα, καὶ μολονότι ἦταν πολὺ ἀνώτερο ἀπ' τὴν παλιά του ἐπίδοση πτήσης σταθεροῦ ὕψους, ἦταν καὶ πάλι ἓνα ὄριο, πὺ θὰ χρειαζόταν μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ τὸ ξεπεράσει. Στὸν παράδεισο, σκέφτηκε, δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν ὄρια.

Τὰ σύννεφα ξάνοιξαν, οἱ συνοδοὶ του φώναξαν, «Χαρούμενες προσγειώσεις, Ἰωνάθαν», καὶ χάθηκαν στὸν οὐρανό.

Πετοῦσε πάνω ἀπὸ μιὰ θάλασσα, πρὸς μιὰ δαντελωτὴ ἀκτὴ. Ἐλάχιστοι γλάρου ἔκαναν ἀσκήσεις μὲ τὰ ἀνοδικὰ ρεύματα στοὺς ἀπότομους βράχους. Πέρα μακριὰ στὰ βορεινά, στὴν ἄκρη τοῦ ὀρίζοντα, πετοῦσαν μερικοὶ ἀκόμα. Καινούργια θεάματα, καινούργιες σκέψεις, καινούργια ἐρωτήματα. Γιὰτί τόσο λίγοι γλάρου; Ὁ παράδεισος θὰ ἔπρεπε νὰ μυρμηγκιάζει γλάρους! Καὶ γιὰτί εἶμαι, ξαφνικά, τόσο κουρασμένος; Ὑποτίθεται πῶς οἱ γλάρου στὸν παράδεισο δὲν κουράζονται καὶ δὲν κοιμῶνται ποτέ.

Ποῦ τ' ἄκουσε αὐτό; Ἡ ἀνάμνηση τῆς ζωῆς του στὴ Γῆ ἄρχισε νὰ σβῆνει. Ἡ Γῆ ἦταν ἓνας τόπος ὅπου ἔμαθε πολλὰ πράγματα, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ

οί λεπτομέρειες ἄρχιζαν νὰ θολώνουν— θυμόταν κάτι γιὰ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὸ φαγητό, πὼς ἦταν Ἀπόκληρος.

Δώδεκα γλάροι ἀπ' τὴν ἀκτὴ ἦρθαν νὰ τὸν συναντήσουν, δίχως κανέναν τους ν' ἀρθρώσει λέξη. Ἐνίωσε μόνο πὼς ἦταν εὐπρόσδεκτος καὶ πὼς ἦταν σὰν στὸ σπίτι του. Ἦταν μιὰ μεγάλη μέρα τῆς ζωῆς του, μιὰ μέρα πού τὸ ξημέρωμά της δὲν μποροῦσε πιά νὰ τὸ θυμηθεῖ.

Γύρισε γιὰ νὰ προσγειωθεῖ στὴν παραλία, χτυπώντας τὰ φτερά του γιὰ νὰ σταματήσει λίγα ἑκατοστὰ στὸν ἀέρα, καὶ νὰ σταθεῖ ὕστερα ἀπαλὰ στὴν ἄμμο. Προσγειώθηκαν κι' οἱ ἄλλοι γλάροι, ἀλλ' οὔτε ἓνας τους δὲν φτερούγισε οὔτε τόσο δά. Πετιόντουσαν στὸν ἄνεμο, μὲ ὀρθάνοιχτές τὶς λαμπρὲς φτεροῦγες τους, κι' ὕστερα μὲ κάποιο τρόπο ἄλλαζαν τὴν κλίση τῶν φτερῶν τους, ὥσπου νὰ σταματήσουν τὴν ἴδια στιγμή πού τὰ πόδια τους ἀγγίζαν τὴ γῆ. Ἦταν μιὰ κίνηση μὲ θαυμάσιο ἔλεγχο, ὅμως ὁ Ἰωνάθαν ἦταν τώρα πολὺ κουρασμένος γιὰ νὰ τὴ δοκιμάσει. Ὁρθίος ἐκεῖ στὴν παραλία, πάντα δίχως νὰ λεχθεῖ τὸ παραμικρό, ἀποκοιμήθηκε.

Τὶς μέρες πού ἀκολούθησαν, ὁ Ἰωνάθαν ἀντιλήφθηκε πὼς σ' αὐτὸν τὸν τόπο μποροῦσε νὰ μάθει γιὰ τὸ πέταγμα τόσα, ὅσα εἶχε μάθει στὴν περασμένη τοῦ ζωῆ. Ἀλλὰ μὲ μιὰ διαφορά. Ὑπῆρχαν ἐδῶ γλάροι πού σκέφτονταν ὅπως ἐκεῖνος. Γιὰ τὸν καθένα τους, τὸ πιὸ σημαντικό πρᾶγμα ἦταν νὰ προοδεύσουν καὶ νὰ φτάσουν τὴν τελειότητα σ' ὅ,τι ἀγάπησαν περισσότερο στὴ ζωῆ, κι' αὐτὸ ἦταν τὸ πέταγμα. Ἦταν ὑπέροχα πουλιὰ ὅλα τους, καὶ πραγματοποιοῦσαν τὶς ἀσκήσεις τους ὠρες ὀλόκληρες καθημερινά, δοκιμάζοντας τὴν πιὸ τολμηρὴ ἀεροναυτική.

Γιὰ πολὺ καιρό, ὁ Ἰωνάθαν ξέχασε τὸν κόσμον ἀπ' ὅπου εἶχε ἔρθει, τὸν τόπο ἐκεῖνο ὅπου οἱ γλάροι στὸ Σμήνος ζοῦσαν μὲ τὰ μάτια κλειστὰ μπροστὰ στὴ χαρὰ τῆς πτήσης, χρησιμοποιώντας τὰ φτερά τους μόνο σὰ μέσα με σκοπὸ νὰ βρίσκουν τροφή καὶ νὰ τσακώνονται ποιὸς θὰ τὴν ἀρπάξει. Ὅμως ποῦ καὶ ποῦ, γιὰ μιὰ στιγμή μόλις, θυμόταν.

Τὸ θυμήθηκε μιὰ φορὰ πού εἶχε βγεῖ μὲ τὸν ἐκπαιδευτὴ του, καθὼς ξαπόσταιναν στὴν παραλία ὕστερ' ἀπὸ μιὰ σειρὰ περιστροφὲς μὲ διπλωμένα τὰ φτερά.

«Ποῦ εἶναι ὁλος ὁ κόσμος, Σάλλιβαν;» ρώτησε σιωπηλά, ἀπόλυτα ἐξοικειωμένος τώρα μὲ τὴν ἀπλὴ τηλεπάθεια πού χρησιμοποιοῦσαν αὐτοὶ οἱ γλάροι ἀντὶ γιὰ στριγγλιὲς καὶ ρεκάσματα. «Γιὰτί δὲν εἶμαστε περισσότεροι ἐδῶ; Ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ἦρθα ὑπῆρχαν...».

...«Χιλιάδες, πολλὲς χιλιάδες γλάροι. Τὸ ξέρω». Ὁ Σάλλιβαν κούνησε τὸ κεφάλι του. «Ἡ μόνη ἀπάντηση πού βρίσκω, Ἰωνάθαν, εἶναι πὼς εἶσαι στ'

ἀλήθεια ἀπ' τὰ πουλιά πού ξεχωρίζουν, ἓνα στοῦ ἑκατομμύριο. Οἱ περισσότεροί ἐρχόμαστε ἐδῶ πάρα πολὺ ἀργά. Περάσαμε ἀπὸ ἓναν κόσμον σὲ ἄλλο πού ἦταν σχεδὸν ἀπαράλλαχτος, ξεχνώντας ἀμέσως ἀπὸ ποῦ εἶχαμε ἔρθει, δίχως νὰ νοιαζόμαστε γιὰ ποῦ πηγαίναμε, ζώντας στιγμὴ τῆ στιγμῆ. Φαντάστηκες ποτὲ πόσες ζωὲς πρέπει νὰ περάσαμε πρὶν κἂν νὰ διαβλέψουμε πρώτη φορὰ τὴ σκέψη πὼς ἡ ζωὴ προσφέρει πολλὰ περισσότερα ἀπ' τὸ φαγητό, τοὺς τσακωμοὺς ἢ τὴ δύναμη στοῦ Σμῆνος; Χίλιες ζωὲς, Ἴων, δέκα χιλιάδες ζωὲς! Κι' ὕστερα ἄλλες ἑκατὸ ζωὲς ὥσπου ν' ἀρχίσουμε νὰ μαθαίνουμε πὼς ὑπάρχει κάτι πού λέγεται τελειότητα, κι' ἄλλα ἑκατὸ χρόνια γιὰ νὰ καταλάβουμε πὼς σκοπὸς στὴ ζωὴ μας εἶναι ν' ἀνακαλύψουμε αὐτὴ τὴν τελειότητα καὶ νὰ τὴν ἀναδείξουμε. Ὁ ἴδιος κανόνας ἰσχύει, φυσικά, καὶ γιὰ μᾶς τώρα: διαλέγουμε τὸν ἐπόμενό μας κόσμον μέσα ἀπὸ τὰ ὅσα μαθαίνουμε σὲ τοῦτον. Ἄν δὲ μάθεις κάτι, τότε ὁ ἐπόμενος θὰ εἶναι ὅμοιος μὲ τοῦτον, μὲ τοὺς ἴδιους φραγμοὺς καὶ τὰ ἴδια ἀσῆκωτα βάρη πού θὰ πρέπει νὰ ξεπεράσεις».

Ἄπλωσε τὰ φτερά του καὶ στράφηκε ἀπέναντι στοῦ ἀνεμο. «Ἐσὺ ὅμως, Ἴων», εἶπε, «ἔμαθες τόσα πολλὰ μονομιᾶς, ὥστε δὲ χρειάστηκε νὰ περάσεις χίλιες ζωὲς γιὰ νὰ φτάσεις σὲ τούτη».

Σὲ μιὰ στιγμὴ βρέθηκαν πάλι σὲ πτήση, στὶς ἀσκήσεις τους. Οἱ περιστροφές σὲ σχηματισμὸ ἦταν δύσκολες, γιὰ τὸ ἀντίστροφο μισὸ ὁ Ἰωνάθαν ἔπρεπε νὰ σκέφτεται ἀνάποδα, ἀντιστρέφοντας τὴν κλίση τῶν φτερῶν του σὲ ἀπόλυτα ἀρμονικὴ ἀκρίβεια μὲ τὸν ἐκπαιδευτὴ του.

«Ἄλλη μιὰ δοκιμὴ» εἶπε ὁ Σάλλιβαν ξανά καὶ ξανά: «Ἄλλη μιὰ δοκιμὴ». Καὶ τελικὰ «Αὐτὸ εἶναι». Κι' ἄρχισαν ἐξάσκηση στὶς ἐξωτερικὲς περιστροφές.

Ἐνα βράδυ, οἱ γλάροι πού δὲν εἶχαν βραδυνὴ πτήση στέκονταν μαζὶ στὴν ἄμμο βουτηγμένοι στὶς σκέψεις τους. Ὁ Ἰωνάθαν μάζεψε ὅλο του τὸ θάρρος καὶ περπάτησε κοντὰ στοῦ Γέροντα γλάρου πού, καθὼς ἔλεγαν, θὰ ἔφευγε σύντομα ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον. «Τσιάνκ» εἶπε, λίγο νευρικά. Ὁ γερογλάρου τὸν κοίταξε μὲ καλοσύνη. «Ναί, γιέ μου;». Ἄντὶ τὰ χρόνια νὰ ἔχουν ἐξασθενήσει τὸ Γέροντα, τοῦ εἶχαν προσδώσει δύναμη· μποροῦσε νὰ παραβγεῖ στοῦ πέταγμα κάθε γλάρου στοῦ Σμῆνος, κι εἶχε μάθει τεχνικὲς πού οἱ ἄλλοι μόνο σιγά-σιγὰ τὶς ἀνακάλυπταν.

«Τσιάνκ, ὁ κόσμος τοῦτος δὲν μπορεῖ νὰ ἔναι ὁ παράδεισος, ἔτσι δὲν εἶναι;».

Ὁ Γέροντας χαμογέλασε στοῦ φεγγαρόφωτο. «Μαθαίνεις πάλι, Ἰωνάθαν Γλάρου», εἶπε.

«Μὰ τότε τί συμβαίνει ἀπὸ δῶ καὶ πέρα; Ποῦ πηγαίνουμε; Δὲν ὑπάρχει τόπος πού νὰ ἔναι παράδεισος;». «Ὁχι, Ἰωνάθαν, δὲν ὑπάρχει τέτοιος τόπος. Ὁ παράδεισος δὲν εἶναι τόπος καὶ δὲν εἶναι χρόνος. Παράδεισος εἶναι τὸ νὰ εἶσαι τέλειος». Ἐμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός. «Εἶσαι πολὺ γρήγορος γλάρου, ἔτσι δὲν εἶναι;».

«Ναί... μ' ἀρέσει ἡ ταχύτητα», εἶπε ὁ Ἰωνάθαν ἔκπληκτος ἀλλὰ καὶ περήφανος πού ὁ Γέροντας τὸ εἶχε προσέξει.

«Θ' ἀρχίσεις νὰ πλησιάζεις τὸν παράδεισο, Ἰωνάθαν, τῆ στιγμῆ πού θὰ πλησιάσεις τὴν τέλεια ταχύτητα. Κι' αὐτὸ δὲν σημαίνει νὰ πετᾷς χίλια μίλια τὴν ὥρα, ἢ ἓνα ἑκατομμύριο, ἢ νὰ πετᾷς μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός. Γιατί ὁ κάθε ἀριθμὸς εἶναι ἓνα ὄριο καὶ ἡ τελειότητα δὲν ἔχει ὄρια. Ἡ τέλεια ταχύτητα, γιέ μου, εἶναι τὸ νὰ βρῖσκεσαι ἐκεῖ».

Δίχως καμμιά προειδοποίηση ὁ Τσιάνκ ἐξαφανίστηκε καὶ ξαναφάνηκε σ' ἓνα κλάσμα τῆς στιγμῆς στὴν ἄκρη τοῦ νεροῦ πενήντα πόδια πρὸ πέρα. Ὑστερα ἐξαφανίστηκε καὶ πάλι καὶ στάθηκε, στὸ ἴδιο χιλιοστό τοῦ δευτερολέπτου, στὸν ὦμο τοῦ Ἰωνάθαν. «Εἶναι πολὺ διασκεδαστικό», εἶπε.

Ὁ Ἰωνάθαν σάστισε. Ξέχασε νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὸν παράδεισο. «Πῶς τὸ καταφέρνεις αὐτό; Πῶς νιώθεις; Πόσο μακριὰ μπορεῖς νὰ πᾶς;».

«Μπορεῖς νὰ πᾶς σ' ὅποιο τόπο καὶ σ' ὅποιο χρόνο θέλεις», εἶπε ὁ Γέροντας. «Ἐγὼ πῆγα σ' ὅποιο τόπο καὶ σ' ὅποιο χρόνο μπόρεσα νὰ σκεφτῶ». Κοίταξε πέρα στὴ θάλασσα.

«Εἶναι παράξενο. Οἱ γλάροι πού περιφρονοῦν τὴν τελειότητα γιὰ χάρη τοῦ ταξιδιοῦ πηγαίνουν... πουθενά, μὲ καθυστέρηση. Ὅσοι ἐγκαταλείπουν τὰ ταξίδια γιὰ χάρη τῆς τελειότητας πηγαίνουν παντοῦ, στὴ στιγμῆ. Θυμήσου, Ἰωνάθαν, ὁ παράδεισος δὲν εἶναι ἓνας τόπος ἢ ἓνας χρόνος, γιατί ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος εἶναι πράγματα δίχως κανένα νόημα. Ὁ παράδεισος εἶναι...».

«Μπορεῖς νὰ μοῦ μάθεις νὰ πετάω ἔτσι;», Ὁ Ἰωνάθαν Γλᾶρος ριγοῦσε μὲ τὴ σκέψη πῶς θὰ κατακοῦσε ἓνα καινούργιο ἄγνωστο.

«Φυσικά, ἂν θέλεις νὰ μάθεις».

«Θέλω. Πότε μποροῦμε ν' ἀρχίσουμε;».

«Θὰ μπορούσαμε ν' ἀρχίσουμε τώρα, ἂν θέλεις».

«Θέλω νὰ μάθω νὰ πετάω ἔτσι», εἶπε ὁ Ἰωνάθαν, κι' ἓνα παράξενο φῶς γυάλισε στὰ μάτια του. «Πές μου τί νὰ κάνω».

Ὁ Τσιάνκ μίλησε ἀργὰ καὶ παρακολουθοῦσε τὸν νεώτερο γλᾶρο μὲ ἔντονη προσήλωση.

«Γιὰ νὰ πετάξεις μὲ τὴν ταχύτητα τῆς σκέψης, δηλαδή ὅπουδῆποτε», εἶπε, «πρέπει ν' ἀρχίσεις γνωρίζοντας πῶς ἔχεις κιόλας φτάσει...».

Τὸ κόλπο, σύμφωνα με τὸν Τσιάνκ, ἦταν νὰ πάψει ὁ Ἰωνάθαν νὰ βλέπει τὸν ἑαυτό του φυλακισμένο σ' ἓνα περιορισμένο σῶμα με ἄνοιγμα φτερῶν ἓνα μέτρο καὶ ἐπίδοση πὺ θὰ μπορούσε νὰ προγραμματιστεῖ σὲ διάγραμμα. Τὸ κόλπο ἦταν νὰ ξέρει πῶς ἡ πραγματικὴ του φύση ζοῦσε, με τὴν τελειότητα ἑνὸς ἄγραφου ἀριθμοῦ, παντοῦ καὶ ταυτόχρονα, πέρ' ἀπ' τὸ χῶρο καὶ τὸ χρόνο.

Ὁ Ἰωνάθαν δούλευε ἐντατικά, σκληρά, κάθε μέρα, ἀρχίζοντας πρὶν ἀκόμα βγεῖ ὁ ἥλιος καὶ τελειώνοντας μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Καὶ παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του δὲ μετακινήθηκε οὔτε ἓνα φτεροῦ μακριὰ ἀπὸ τὴ θέση του.

«Ἐέχνα τὴν πίστη!». Ὁ Τσιάνκ τοῦ τὸ 'λεγε ξανά καὶ ξανά. «Δὲν σοῦ χρειάστηκε πίστη γιὰ νὰ πετάξεις, χρειάστηκε νὰ καταλάβεις τὸ πέταγμα. Τὸ ἴδιο καὶ τώρα... γιὰ ξαναπροσπάθησε...».

Καὶ τότε μιὰ μέρα ὁ Ἰωνάθαν, καθὼς στεκόταν στὴν ἀκτὴ, με κλειστὰ τὰ μάτια, συγκεντρωμένος, ἀντιλήφθηκε ἀστραπιαῖα γιὰ τί πρᾶγμα τοῦ μιλοῦσε ὁ Τσιάνκ. «Μά, εἶναι ἀλήθεια! Εἶ μ α ι ἓνας τέλειος, ἀπεριόριστος γλάρος!». Ἐνίωσε ἓνα μεγάλο ξάφνιασμα χαρᾶς.

«Αὐτὸ εἶναι!», εἶπε ὁ Τσιάνκ, καὶ ἡ φωνὴ του σήμαινε νίκη.

Ὁ Ἰωνάθαν ἄνοιξε τὰ μάτια του. Στεκόταν μόνος με τὸ Γέροντα σὲ μιὰ ὀλότελα διαφορετικὴ ἀκτὴ - με δέντρα ὡς κάτω στὴν ἄκρη τῆς θάλασσας καὶ δυὸ κίτρινους ἥλιους νὰ τριγυρίζουν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του.

«Ἐπιτέλους, τὸ βρῆκες», εἶπε ὁ Τσιάνκ, «ὁ χειρισμὸς ὅμως πρέπει ἀκόμα νὰ δουλευτεῖ λίγο...».

Ὁ Ἰωνάθαν τὰ ἔχε χαμένα. «Ποῦ βρισκόμαστε;».

Ὁ Γέροντας δὲν εἶχε ἐντυπωσιαστεῖ ἀπ' τὸ παράξενο περιβάλλον καὶ δὲν ἔδωσε σημασία στὴν ἐρώτηση. «Βρισκόμαστε σὲ κάποιον πλανήτη — εἶναι φῶς φανάρι — πὺ ἔχει πράσινο οὐρανὸ κι ἓνα διπλὸ ἀστὲρι γιὰ ἥλιο».

Ὁ Ἰωνάθαν ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς, κι' ἦταν ἡ πρώτη του φωνὴ ἀπὸ τότε πὺ εἶχε ἀφήσει τὴ Γῆ.

«ΓΙΝΕΤΑΙ!»

«Μὰ φυσικά, γίνεται, Ἰων», εἶπε ὁ Τσιάνκ. «Πάντα γίνεται ὅταν ξέρεις τί κάνεις. Ἄς δοῦμε τώρα τὸ χειρισμό...».

Ὅταν ἐπέστρεψαν, ἦταν πιά νύχτα. Οἱ ἄλλοι γλάροι κοίταζαν τὸν Ἰωνάθαν με σεβασμὸ στὰ χρυσαφένια μάτια τους, γιὰ τὸν εἶχαν δεῖ νὰ ἔξαφανίζεται ἀπ' τὸ σημεῖο ὅπου ἦταν ριζωμένος τόσην ὥρα.

Δέν άντεξε τὰ συγχαρητήριά τους οϋτε λεπτό. «Έγώ είμαι νεοφερμένος έδω! Τώρα μόλις αρχίζω! Έγώ έχω νά μάθω από σās!».

«Έχω κάποιες άμφιβολίες γι' αυτό, Ίων», είπε ό Σάλλιβαν, πού στεκόταν πλάι. «Νιώθεις λιγότερο φόβο νά μάθεις άπ' όσους γλάρους είδα τὰ τελευταία δέκα χιλιάδες χρόνια». Το Σμήνος έμεινε σιωπηλό, και ό Ίωνάθαν κουνήθηκε στη θέση του άμήχανα. «Μπορούμε ν' αρχίσουμε δουλειά με τὸ χρόνο, άν θέλεις», είπε ό Τσιάνκ, «ώσπου νά μπορέσεις νά πετάξεις στο παρελθόν και στο μέλλον. Και τότε θα 'σαι έτοιμος ν' αρχίσεις τὸ πιό δύσκολο, τὸ πιό δυνατό, τὸ πιό διασκεδαστικό άπ' όλα. Θα 'σαι έτοιμος ν' αρχίσεις νά πετās ψηλά και νά ξέρεις τὸ νόημα τῆς καλοσύνης και τῆς άγάπης».

Πέρασε ένας μήνας, ή κάτι πού φάνηκε περίπου σά μήνας, κι' ό Ίωνάθαν έμαθε με τρομαχτικό ρυθμό. Πάντα μάθαινε γρήγορα άπ' τὴν καθημερινή έμπειρία, και τώρα όντας ό ξεχωριστός μαθητής του ίδιου του Γέροντα, άφομοίωνε καινούργιες ιδέες λές κι ήταν ένας άεροδυναμικός φτερωτός ύπολογιστής. Μά τότε ήρθε ή μέρα πού έξαφανίστηκε ό Τσιάνκ. Μιλούσε ήσυχα με όλους, προτρέποντας τους γλάρους νά μὴν πάψουν ποτέ νά μαθαίνουν και νά έξασκοϋνται και νά πασχίζουν νά καταλάβουν περισσότερα πράγματα για τὴν τέλεια άόρατη άρχή όλης τῆς ζωῆς. Και τότε, καθώς μιλούσε, τὰ φτερά του έγιναν όλο και πιό φωτερά και τελικά έγιναν τόσο λαμπερά πού κανένας γλάρος δέν μπορούσε πια νά τὸν κοιτάξει.

«Ίωνάθαν» είπε, κι' αυτά ήταν τὰ τελευταία του λόγια «μὴ πάψεις νά δουλεύεις πάνω στην άγάπη».

Όταν μόρεσαν νά ξανακοιτάξουν, ό Τσιάνκ είχε χαθεί.

Καθώς οί μέρες περνούσαν, ό Ίωνάθαν πρόσεξε πώς συχνά ή σκέψη του πήγαινε πίσω στη Γῆ άπ' όπου είχε έρθει. Αν γνώριζε όταν βρισκόταν εκεί ένα δέκατο μόλις, ένα έκατοστό έστω, άπ' όσα γνώριζε έδω, πόσο περισσότερο νόημα θα 'χε ή ζωή. Στάθηκε στην άμμο κι' άρχισε ν' άναρωτιέται μήπως ύπῆρχε κανένας γλάρος εκεί κάτω πού ίσως άγωνιζόταν νά ξεφύγει άπ' τους φραγμούς, νά δει τὸ νόημα τῆς πτήσης πέρα άπ' τὸν άπλό τρόπο μετακίνησης για νά βουτήξει ένα ξεροκόμματο από μιá βάρκα με κουπιά. Ίσως μάλιστα νά ύπῆρχε κάποιος πού θα τὸν είχαν κηρύξει Απόβλητο, άν είχε πει κατάμουτρα στο Σμήνος τὴν αλήθεια. Κι' όσο ό Ίωνάθαν συνέχιζε νά άσκεϊται στα μαθήματά του καλοσύνης, κι' όσο δούλευε για νά μάθει τὴν φύση τῆς άγάπης, όλο και περισσότερο ήθελε νά γυρίσει πίσω στη Γῆ. Γιατί, παρ' όλο τὸ μοναχικό του παρελθόν, ό Ίωνάθαν Γλάρος ήταν γεννημένος νά γίνει εκπαιδευτής, κι' ό δικός του τρόπος νά δείξει τὴν άγάπη ήταν νά δίνει κάτι άπ' τὴν αλήθεια πού είχε

ἀνακαλύψει σ' ἓνα γλάρο πὸ ἀναζητοῦσε μόνο νὰ τοῦ δοθεῖ ἡ εὐκαιρία νὰ δεῖ μόνος του τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Σάλλιβαν, μὲ πείρα τώρα σὲ πτήσεις μὲ ταχύτητα σκέψης καὶ πὸ βοηθοῦσε τοὺς ἄλλους νὰ μάθουν, παρέμεινε σκεπτικός.

«Ἴων, ἦσουν Ἀπόβλητος μιὰ φορά. Γιατί πιστεύεις πὸς ἓνας ἀπ' τοὺς γλάρους τοῦ καιροῦ σου θὰ σ' ἀκούσει τώρα; Ξέρεις τὴν παροιμία, κ' εἶναι ἀληθινή: «Βλέπει μακρύτερα κείνος ὁ γλάρος πὸ πετάει ψηλότερα». Οἱ γλάροι ἀπ' ὅπου ἔρχεσαι στέκονται πάνω στὸ χῶμα, καὶ κρώζουν καὶ τσακώνονται μεταξύ τους. Βρίσκονται χίλια μίλια μακριὰ ἀπ' τὸν παράδεισο — καὶ λές πὸς θέλεις νὰ τοὺς δείξης τὸν παράδεισο ἀπὸ κει πὸ στέκονται! Ἴων, δὲν μποροῦν νὰ δοῦν οὔτε τίς ἄκρες ἀπ' τίς φτεροῦγες τους! Μεῖνε ἔδῳ. Βοήθησε τοὺς νέους γλάρους ἐδῶ, αὐτοὺς πὸ βρίσκονται ἀρκετὰ ψηλὰ γιὰ νὰ καταλάβουν τί ἔχεις νὰ τοὺς πεις». Ἐμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός, κὶ ὑστέρα εἶπε: «Σκέψου ἂν ὁ Τσιάνκ εἶχε γυρίσει πίσω στοὺς δικούς του παλιούς κόσμους! Ποῦ θὰ βρισκόσουν σήμερα;».

Τὸ τελευταῖο ἐπιχείρημα ἦταν τὸ ἀποφασιστικὸ κὶ ὁ Σάλλιβαν εἶχε δίκιο. Βλέπει μακρύτερα κείνος ὁ γλάρος πὸ πετάει ψηλότερα.

Ὁ Ἰωνάθαν ἔμεινε καὶ δούλεψε μὲ τὰ καινούργια πουλιὰ πὸ κατέφθασαν, κ' ἦταν ὅλα πολὺ ἔξυπνα μὲ γρήγορη ἀντίληψη στὰ μαθήματά τους. Ὅμως, ἡ παλιὰ αὐτὴ ἔγνοια τοῦ ξανάρθε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μὴ σκέφτεται πὸς ἴσως ὑπῆρχαν ἓνα-δύο γλάροι πίσω στὴ Γῆ πὸ θὰ μποροῦσαν, κ' αὐτοί, νὰ μάθουν. Πόσα περισσότερα δὲ θὰ ἤξερε τώρα ἂν ὁ Τσιάνκ εἶχε ἔρθει κοντά του τὴ μέρα πὸ τὸν κήρυξαν Ἀπόβλητο.

«Σάλλι, πρέπει νὰ γυρίσω πίσω», εἶπε στὸ τέλος. «Οἱ μαθητές σου τὰ καταφέρνουν καλά. Μποροῦν νὰ σὲ βοηθήσουν νὰ προχωρήσεις τοὺς νεοφερμένους».

Ὁ Σάλλιβαν ἀναστέναξε, ἀλλὰ δὲν ἀντιμίλησε. Εἶπε μόνο: «Νομίζω πὸς θὰ μοῦ λείψεις, Ἰωνάθαν».

«Σάλλι, ντροπή!», τοῦ εἶπε ὁ Ἰωνάθαν ἐπιτιμητικά, «μὴν εἶσαι κουτός! Τί προσπαθοῦμε νὰ μάθουμε κάθε μέρα; Ἄν ἡ φιλία μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ πράγματα σὰν τὸ χῶρο καὶ τὸ χρόνο, τότε ὅταν τελικὰ ξεπεράσουμε τὸ χῶρο καὶ τὸ χρόνο, θὰ ἔχουμε κατάστρεψαι τὴν ἴδια τὴν ἀδελφοσύνη! Ὅμως ἂν ξεπεράσουμε τὸ χῶρο, δὲ θὰ μᾶς ἀπομένει παρὰ τὸ Ἐδῶ. Ἄν ξεπεράσουμε τὸ χρόνο, δὲ θὰ μᾶς ἀπομένει παρὰ τὸ Τώρα. Καὶ καταμεσῆς στὸ Ἐδῶ, καὶ στὸ Τώρα δὲ νομίζεις πὸς θὰ βλεπόμαστε οἱ δύο μας πὸ καὶ πὸ;».

Ο Σάλλιβαν Γλάρος γέλασε άθελά του. «Τρελό πουλί» εἶπε με καλοσύνη. «Άν υπάρχει κάποιος πού μπορεἶ νά δείξει σέ κάποιον στή Γῆ πῶς νά βλέπει χίλια μίλια μακριά, αὐτός θά ἔναι ὁ Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρος». Κοίταξε τὴν ἄμμο. «Γεια χαρά, φίλε μου, Ἴων».

«Γεια χαρά, Σάλλι, θά ξανασυναντηθοῦμε». Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ἰωνάθαν κράτησε στή σκέψη του μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὰ μεγάλα Σμήνη γλάρων στὴν ἄμμουδιὰ μιᾶς ἄλλης ἐποχῆς, καὶ ἤξερε με ἀσκημένη ἄνεση πῶς δὲν ἦταν φτερό καὶ κόκκαλο ἀλλὰ μιὰ τέλεια ἰδέα τῆς λευτεριᾶς καὶ τῆς πτήσης, πού τίποτα δὲν τὴν περιορίζε.

Ὁ Φλέτσερ Λύντ Γλάρος ἦταν ἀκόμα ἀρκετὰ νέος, ἀλλὰ ἤξερε κιόλας πῶς σέ κανένα πουλί δὲν εἶχε ποτὲ φερεθῆ τόσο σκληρὰ ἓνα Σμήνος οὔτε με τόσο ἀδικία.

«Δὲ με νοιάζει τί λένε», σκέφτηκε με θυμὸ καὶ ἡ ματιά του ἄναψε καθὼς πέταξε πρὸς τοὺς Πέρα Βράχους. «Τὸ πέταγμα κρύβει τόσα ἄλλα πράγματα ἔξω ἀπὸ τὸ φτερούγισμα ἀπὸ τόπο σὲ τόπο! Ἀκόμα κι ἓνα... ἓνα... κουνούπι τὸ καταφέρνει αὐτό! Ἀρκεῖ μιὰ μικρὴ περιστροφή γύρω ἀπ' τὸ Γέροντα, γιὰ χάζι, καὶ νά... γίνομαι Ἀπόβλητος! Εἶναι λοιπὸν τυφλοί; Δὲ σκέφτονται τὴ δόξα μας, ὅταν θά μάθουμε πραγματικὰ νά πετοῦμε;

»Δὲ με νοιάζει τί λένε. Θά τοὺς δείξω ἐγὼ τί σημαίνει πέταγμα! Θά γίνω πραγματικὰ Ἀπόβλητος, ἂν ἔτσι τοὺς ἀρέσει. Καὶ θά τοὺς κάνω νά μετανοιώσουν...».

Ἡ φωνὴ μπῆκε μέσα στὸ ἴδιο του τὸ κεφάλι, καὶ μολονότι ἦταν φωνὴ πολὺ ἀπαλὴ, τὸν ξάφνιασε τόσο, πού ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ σκόνταψε στὸν ἀέρα.

«Μὴ γίνεσαι τόσο σκληρὸς μαζί τους, Φλέτσερ Γλάρε. Ὅταν σὲ διώχνουν οἱ ἄλλοι γλάροι κάνουν κακὸ μόνο στὸν ἑαυτό τους, καὶ κάποια μέρα θά τὸ καταλάβουν καὶ κάποια μέρα θά δοῦν ὅ,τι βλέπεις ἐσύ. Συγχώρα τους καὶ βοήθα τους νά καταλάβουν».

Πλαί του, δυὸ ἑκατοστὰ ἀπ' τὴ δεξιὰ ἄκρη τῆς φτερούγας του πετοῦσε ὁ πιὸ λαμπερὸς ἄσπρος γλάρος στὸν κόσμος, γλιστρώντας δίχως κόπο, δίχως νά κουνάει ἓνα φτεράκι του, με ταχύτητα πού ἦταν ἡ ἀνώτατη ἐπίδοση τοῦ Φλέτσερ.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ νεαρὸς γλάρος ἔνιωσε τὸ χάος μέσα του.

«Τί συμβαίνει; Μήπως τρελάθηκα; Μήπως πέθανα; Τί ἔναι αὐτό;».

Χαμηλὴ καὶ γαλήνια, ἡ φωνὴ συνέχισε μέσα στή σκέψη του, γυρεύοντας

μίαν ἀπάντηση.

«Φλέτσερ Λύντ Γλάρε. Θέλεις νὰ πετάξεις;».

«ΝΑΙ, ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΕΤΑΞΩ!».

«Φλέτσερ Λύντ Γλάρε, θέλεις τόσο πολὺ νὰ πετάξεις, ὥστε νὰ συγχωρέσεις τὸ Σμῆνος καὶ νὰ μάθεις, καὶ νὰ γυρίσεις πίσω κάποια μέρα καὶ νὰ δουλέψεις γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσεις νὰ μάθουν;».

Ἦταν ἀδύνατο νὰ πείσ ψέματα σ' αὐτὸ τὸ ὑπέροχο ἄξιο πλάσμα, ὅσο κι ἂν ὁ Φλέτσερ Λύντ ἦταν ἓνα πολὺ περήφανο καὶ βαθιὰ πληγωμένο πουλί.

«Θέλω», εἶπε ἀπαλά.

«Τότε Φλέτς», τοῦ εἶπε τὸ λαμπερὸ πλάσμα, κι ἡ φωνὴ ἦταν γεμάτη καλοσύνη, «ἄς ἀρχίσουμε μὲ τὴν πτήση σταθεροῦ ὕψους...».

Μέρος Τρίτο

Ο Ίωνάθαν πετούσε αργά σέ κύκλους πάνω απ' τούς Πέρα Βράχους, παρακολουθώντας. Αὐτός ὁ κάπως ζόρικος νέος, ὁ Φλέτσερ Γλάρος, ἦταν ἕνας σχεδόν τέλειος ἱπτάμενος μαθητής. Ἦταν δυνατός καὶ λαφρὺς καὶ γρήγορος στὸν ἀέρα, εἶχε ὅμως καὶ κάτι πολὺ πιὸ σημαντικό: τὴν φλογερὴ διάθεση νὰ μάθει νὰ πετάει.

Τούτη τὴ στιγμή κατέφθανε ἕνα ἀπροσδιόριστο σταχτὶ σχῆμα πού 'βγαίνει βουίζοντας ἀπὸ μιὰ κατάδυση, καὶ προσπερνοῦσε σὰν ἀστραπὴ τὸν ἐκπαιδευτὴ του μὲ ταχύτητα ἑκατὸν πενήντα μίλια τὴν ὥρα. Ἔστριψε ἀπότομα πρὸς τὰ πάνω δοκιμάζοντας ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν ἀνοδικὴ πτήση μὲ δεκαεξὴ ἀργὲς περιστροφές, φωνάζοντας τούς ἀριθμούς δυνατά:

«.. . ὀκτώ.. . ἑννέα... δέκα... κοίτα Ίωνάθαν χάνω ταχύτητα... ἔντεκα... θέλω ἕνα καλὸ ἀπότομο σταμάτημα σὰν τὸ δικό σου... δώδεκα... νὰ πάρει ἡ ὀργὴ δὲν τὰ καταφέρνω... δεκατρία... αὐτοὶ οἱ τρεῖς τελευταῖοι πόντοι... δίχως... δεκατέσσερ... ἄαχ!».

Ἡ στροφή τοῦ Φλέτσερ δίχως ταχύτητα, στὴν κορφή, γινόταν ἀκόμα χειρότερη ἀπ' τὸ θυμὸ του καὶ τὴ μανία του γιὰ τὴν ἀποτυχία. Ἔπεσε πισώπλατα, κουτρουβάλησε, τσακίστηκε ἄγρια σὲ μίαν ἀνάποδη περιστροφή καὶ ξαναβρῆκε τὸν ἑαυτὸ του λαχανιασμένος, ἑκατὸ πόδια πιὸ χαμηλὰ ἀπ' τὴ θέση τοῦ ἐκπαιδευτὴ του.

«Χάνεις τὸν καιρὸ σου μαζί μου, Ίωνάθαν. Εἶμαι χαζός! Εἶμαι βλάκας! Δοκιμάζω καὶ ξαναδοκιμάζω, ἀλλὰ δὲν θὰ τὰ καταφέρω ποτέ!».

Ο Ίωνάθαν Γλάρος τὸν κοίταξε ἀπὸ ψηλὰ καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του. «Νὰ 'σαι βέβαιος! Δὲ θὰ τὰ καταφέρεις ποτὲ ὅταν κόβεις τόσο ἀπότομα. Ἔχασες σαράντα μίλια στὸ ξεκίνημα, Φλέτς! Πρέπει νὰ πηγαίνεις μαλακά! Σταθερὰ ἀλλὰ μαλακά, μὴ τὸ ξεχνᾶς!».

Ἀφέθηκε νὰ πέσει στὸ ὕψος τοῦ νεώτερου γλάρου. «Ἄς τὸ δοκιμάσουμε τώρα μαζί, σὲ σχηματισμό. Καὶ πρόσεξε τὴ στροφή πρὸς τὰ πάνω. Νὰ τὴν ἀρχίσεις μαλακά, μὲ ἄνεση». Σὲ τρεῖς μῆνες ὁ Ίωνάθαν εἶχε ἄλλους ἑξὴ μαθητές. Ὅλοι τους Ἀπόβλητοι, ἀλλὰ καὶ γεμάτοι περιέργεια γι' αὐτὴν τὴν παράξενη καινούργια ιδέα: ἡ πτήση γιὰ τὴ χαρὰ τῆς πτήσης.

Κι ὥστόσο, τούς ἦταν πιὸ εὐκόλο νὰ ἀσκοῦνται σὲ δύσκολες ἐπιδόσεις παρὰ νὰ καταλαβαίνουν τὸ σκοπὸ πού κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὸ πέταγμα. «Ὁ καθένας μας εἶναι, στ' ἀλήθεια, μιὰ ιδέα τοῦ Μεγάλου Γλάρου, μιὰ ἀπεριόριστη ιδέα λευτεριᾶς», τούς ἔλεγε ὁ Ίωνάθαν, τ' ἀπογεύματα στὴν παραλία «καὶ ἡ πτήση μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια εἶναι ἕνα βῆμα γιὰ νὰ πλησιάσουμε τὴν ἔκφραση τῆς πραγματικῆς μας φύσης. Κάθε τί πού μᾶς

περιορίζει πρέπει να το αποβάλουμε. Κι' αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οί ασκήσεις σε μεγάλη ταχύτητα, σε μικρή ταχύτητα, και οί ακροβασίες...».

... Και τους μαθητές του τους έπαιρνε ο ύπνος, αποκαμωμένοι καθώς ήταν απ' τις πτήσεις της μέρας. Αγαπούσαν την άσκηση, γιατί είχε ταχύτητα και αγωνία και γιατί έτρεφε την πείνα τους για μάθηση που φούντωνε στο κάθε μάθημα. Ούτε ένας όμως, ούτε καν ο Φλέτσερ Λύντ Γλάρος, δεν έφτασε στο σημείο να πιστέψει πως το πέταγμα με τις ιδέες μπορούσε να είναι τόσο πραγματικό όσο το πέταγμα με τα φτερά και με τον άνεμο.

«Όλο σας το σώμα, από την άκρη της μιᾶς φτερούγας σας στην άλλη», τους έλεγε άλλοτε πάλι ο Ίωνάθαν, «δεν είναι παρά ή ίδια σας ή σκέψη, σ' ένα σχῆμα που σᾶς είναι ορατό. Σπάστε τα δεσμά της σκέψης σας, και τότε, ταυτόχρονα, θα σπάσετε τα δεσμά του σώματος σας...». Όπως όμως κι' αν τό 'λεγε, ακουγόταν πάντα σαν κάτι εϋχάριστα φανταστικό, και τους χρειάζονταν κι' άλλα τέτοια για ν' αποκοιμηθούν.

Ένα μήνα μόλις αργότερα ο Ίωνάθαν είπε πως είχε έρθει ή στιγμή να γυρίσουν στο Σμήνος.

«Δεν είμαστε έτοιμοι!» είπε ο Έρρίκος Καλβίνος Γλάρος. Και δεν θα μᾶς δεχτούν! Είμαστε Απόβλητοι! Δεν μπορούμε να πᾶμε με το ζόρι σ' έναν τόπο όπου δε μᾶς θέλουν, δε γίνεται!».

«Είμαστε λεύτεροι να πᾶμε όπου μᾶς ἀρέσει και να μείνουμε αυτό που είμαστε», απάντησε ο Ίωνάθαν κι' ανασηκώθηκε απ' την ἄμμο και στράφηκε ἀνατολικά, πρὸς τὴν πατρικὴ γῆ τοῦ Σμήνους.

Οί μαθητές στάθηκαν για λίγο τρομαγμένοι, γιατί ο Νόμος τοῦ Σμήνους ὀρίζει πως ἕνας Απόβλητος ποτὲ δὲν ἐπιστρέφει. Κι' ο Νόμος δὲν παραβιάστηκε οὔτε μιὰ φορὰ σὲ δέκα χιλιάδες χρόνια. Ο Νόμος ἔλεγε μείνε· ο Ίωνάθαν ἔλεγε πήγαινε· κι' εἶχε κιόλας διασχίσει ἕνα μίλι θάλασσα. Ἄν περιμέναν κι' ἄλλο, θὰ 'φτανε στὸ ἐχθρικό Σμήνος μόνος του.

«Ἀκούστε, ἐμεῖς δὲ χρωστᾶμε ὑπακοή στὸ Νόμο ἀφοῦ δὲν είμαστε πιὰ μέλη τοῦ Σμήνους. Ἐτσι δὲν είναι;», εἶπε ο Φλέτσερ κάπως ἄτολμα. «Κι' ἔπειτα, ἂν γίνει καυγάς, θὰ 'μαστε πολὺ πιὸ χρήσιμοι ἐκεῖ παρά ἐδῶ».

Κι' ἔτσι πλησίασαν πετώντας απ' τὰ δυτικὰ κείνο τὸ πρωινό, οί ὀκτῶ σ' ἕνα διπλὸ πρισματικὸ σχηματισμό, με τὶς ἄκρες απ' τὶς φτεροῦγες τους σχεδὸν ν' ἀγγίζουν. Ἐφτασαν πάνω απ' τὴν Ἀκτὴ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Σμήνους με ταχύτατα ἑκατὸν τριάντα πέντε μίλια τὴν ὥρα, με τὸν Ίωνάθαν ἐπικεφαλῆς, τὸν Φλέτσερ νὰ πετάει ἡρεμα στὸ δεξί του φτερό,

καὶ τὸν Ἑρρῖκο Καλβῖνο ν ἀγωνίζεται θαρραλέα ἀριστερά του. Ὑστερα ὅλος ὁ σχηματισμὸς ἔγειρε ἀργὰ δεξιὰ καθὼς τὸ κάθε πουλι ἔκανε ἀνάποδη στροφή γιὰ νὰ βρεθοῦν ξανὰ στὸ ἴδιο ὕψος κι' ὁ ἀέρας χτυποῦσε ἀπάνω τους σκληρά.

Οἱ στριγγλιές καὶ οἱ κρωγμοὶ τῆς καθημερινῆς ζωῆς στὸ Σμῆνος κόπηκαν ξαφνικά, θαρρεῖς πὼς ὁ σχηματισμὸς ἦταν ἓνα τεράστιο μαχαῖρι, κι' ὄχτῶ χιλιάδες μάτια γλάρων κοίταζαν προσηλωμένα. Τὸ καθένα ἀπ' τὰ ὀκτῶ πουλιά, μὲ τὴ σειρά του στράφηκε ἀπότομα πρὸς τὰ πάνω σὲ ἀκροβατικὴ περιστροφή κι ἔκανε ὀλόκληρη βόλτα γιὰ νὰ καταλήξει σχεδὸν ἀκίνητο καὶ νὰ σταθεῖ πάνω στὴν ἄμμο.

Ὑστερα, λὲς κι αὐτὸ συνέβαινε κάθε μέρα, ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος ἄρχισε τὴν κριτικὴ του γιὰ τὴν πτήση.

«Πρῶτ' ἀπ' ὅλα», εἶπε μ' ἓνα δυσαρεστημένο χαμόγελο, «ἀργήσατε ὅλοι κάπως νὰ πάρετε τὴ θέση σας στὸ σχηματισμό...»

Κάτι σὰν ἀστραπὴ διαπέρασε τὸ Σμῆνος. Οἱ γλάροι αὐτοὶ εἶναι Ἀπόβλητοι! Καὶ ξαναγύρισαν!

Κι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ συμβεῖ! Οἱ προβλέψεις τοῦ Φλέτσερ γιὰ μάχη διαλύθηκαν μέσα στὴ σύγχυση τοῦ Σμῆνους.

«Ναί, φυσικά, ἔχεις δίκιο, εἶναι Ἀπόβλητοι», εἶπε ἓνας ἀπ' τοὺς νεώτερους γλάρους, «ὅμως, τί 'ναι τοῦτο φίλε; Ποῦ μάθανε νὰ πετοῦν ἔτσι;».

Χρειάστηκε σχεδὸν μιὰ ὥρα γιὰ νὰ περάσει ἡ Ἐντολὴ τοῦ Γέροντα σ' ὅλο τὸ Σμῆνος: Ἀγνοεῖστε τους. Ὁ γλάρος ποὺ μιλάει σ' ἓναν Ἀπόβλητο εἶναι κι' αὐτὸς Ἀπόβλητος. Ὁ γλάρος ποὺ κοιτάζει ἓναν Ἀπόβλητο, παραβαίνει τὸ Νόμο τοῦ Σμῆνους.

Πλάτες μὲ σταχτιὰ φτερὰ στράφηκαν ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή ἀπέναντι στὸν Ἰωνάθαν, ἐκεῖνος ὅμως δὲ φάνηκε νὰ τὸ πρόσεξε. Πραγματοποίησε τὶς ἀσκήσεις του ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὴν Ἀκτὴ τοῦ Συμβουλίου καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἄρχισε νὰ πιέζει τοὺς μαθητὲς του ὡς τὰ ὅρια τῆς ἱκανότητάς τους.

«Μάρτιν Γλάρε!», φώναξε στὴν ἄλλη ἄκρη τ' οὐρανοῦ. «Λὲς πὼς ξέρεις νὰ πετᾷς μὲ χαμηλὴ ταχύτητα. Δὲν ξέρεις τίποτα ἂν δὲν τὸ ἀποδείξεις! ΠΕΤΑ!».

Κι' ἔτσι ὁ μικρὸς Μάρτιν Γουίλλιαμ Γλάρος, καθὼς βρέθηκε ἀπρόσμενα κάτω ἀπὸ τὰ πυρὰ τοῦ ἐκπαιδευτῆ του, ξεπέρασε, ἔκπληκτος τὸν ἑαυτό του κι' ἔγινε ἄσσος στὶς πτήσεις μὲ μικρὴ ταχύτητα. Μὲ τὸ πιὸ ἀπαλὸ ἀγέρι μποροῦσε νὰ κυρτώνει τὰ φτερά του γιὰ ν' ἀνασηκωθεῖ, δίχως τὸ παραμικρὸ φτερούγισμα, ἀπ' τὴν ἄμμο ὡς τὰ σύννεφα καὶ πίσω πάλι.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὁ Τσάρλς Ρόλαντ Γλάρος πέταξε ὡς τὸν Ἀέρα τοῦ Μεγάλου Βουνοῦ σὲ ὕψος εἴκοσι τέσσερις χιλιάδες πόδια, κατέβηκε γαλάζιος ἀπ' τὴν παγερὴ ἀραιὴ ἀτμόσφαιρα, ἐκπληκτος κι' εὐτυχισμένος, ἀποφασισμένος νὰ πετάξει ἀκόμα πιὸ ψηλὰ τὴν ἐπαύριο.

Ὁ Φλέτσερ Γλάρος, ποὺ ἄγαπωσε τις ἀκροβασίες ὅσο κανένας ἄλλος, πέτυχε ἐπιτέλους τὴν ἀνοδική του πτήση μὲ δεκαἕξη ἀργές περιστροφές καὶ τὴν ἐπομένη ὀλοκλήρωσε τὴν ἐπίδοσή του μὲ τρεῖς τοῦμπες μὲ τὰ φτερά του ν' ἀστράφτουν κάτωσπρες ἡλιαχτίδες πάνω σὲ μίαν ἀμμουδιά ὅπου κάμποσα μάτια τὸν κοίταζαν στὰ κλεφτά.

Κάθε ὥρα καὶ στιγμή ὁ Ἰωνάθαν ἦταν ἐκεῖ στὸ πλευρὸ τοῦ κάθε μαθητῆ, γιὰ νὰ τοῦ δείξει, γιὰ νὰ τὸν συμβουλέψει, πιέζοντάς τον περισσότερο, καθοδηγώντας τον. Πετοῦσε μαζί τους διασχίζοντας τὴ νύχτα, τὰ σύννεφα καὶ τὴ θύελλα, καὶ τὸ χαιρόταν, ἐνῶ τὸ Σμήνος κούρνιαζε στριμωγμένο μίξερα στὴ γῆ.

Ὅταν τέλειωναν τις πτήσεις τους οἱ μαθητὲς ξεκουράζονταν στὴν ἄμμο καὶ ταυτόχρονα ἄκουγαν πιὸ προσεχτικὰ τὸν Ἰωνάθαν. Εἶχε κάτι παλαβὲς ιδέες ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ τις καταλάβουν, ἀλλὰ εἶχε κι' ἄλλες σωστὲς ποὺ τις καταλάβαιναν.

Σιγὰ-σιγὰ, μέσα στὴ νύχτα, ἓνας ἄλλος κύκλος σχηματίστηκε γύρω ἀπ' τὸν κύκλο τῶν μαθητῶν — ἓνας κύκλος ἀπὸ περίεργους γλάρους ποὺ ἄκουγαν γιὰ ὦρες στὸ σκοτάδι, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς δὲ θὰ ἔβλεπαν κανένα καὶ δὲ θὰ τοὺς ἔβλεπε κανεὶς καὶ χάνονταν πρὶν ξημερώσει.

Ἐνα μῆνα μετὰ τὴν ἐπιστροφή ὁ πρῶτος γλάρος τοῦ Σμήνου πέρασε τὴ διαχωριστικὴ γραμμὴ καὶ ζήτησε νὰ μάθει νὰ πετάει. Μ' αὐτὴ του τὴν ἐνέργεια ὁ Τέρενς Λόουελ Γλάρος ἔγινε πουλὶ καταδικασμένο, ὀνομάστηκε Ἀπόβλητος· κι' ἔγινε ὁ ὄγδοος μαθητῆς τοῦ Ἰωνάθαν.

Τὴν ἐπομένη νύχτα ἔφτασε ἀπὸ τὸ Σμήνος ὁ Κερκ Μάϊναρτ Γλάρος, περπατώντας μπατάλικα στὴν ἄμμο, σέρονοντας τὸ ἀριστερὸ του φτερό, κι' ἔπεσε ἐξαντλημένος στὰ πόδια τοῦ Ἰωνάθαν. «Βοήθησέ με» εἶπε ἀχνά, μιλώντας ὅπως μιλοῦν οἱ ἐτοιμοθάνατοι.

«Περισσότερο ἀπὸ κάθε τί ἄλλο στὸν κόσμον θέλω νὰ πετάω...».

«Ἐλα λοιπόν», εἶπε ὁ Ἰωνάθαν. Ἀνέβα μαζί μου μακριὰ ἀπ' τὴ γῆ, καὶ θ' ἀρχίσουμε».

«Μὰ δὲν καταλαβαίνεις. Τὸ φτερό μου. Δὲν μπορῶ νὰ κουνήσω τὸ φτερό μου».

«Μάϋναρτ Γλάρε, εἶσαι λεύτερος νὰ εἶσαι ὁ ἑαυτός σου, ὁ ἀληθινὸς ἑαυτός σου, ἐδῶ καὶ τώρα, καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ στὸ δρόμο σου. Εἶναι ὁ Νόμος τοῦ Μεγάλου Γλάρου, ὁ Νόμος ποὺ Εἶναι».

«Θέλεις νὰ πεις πῶς μπορῶ νὰ πετάξω;».

«Λέω πῶς εἶσαι λεύτερος».

Ἔτσι ἀπλὰ καὶ γρήγορα, ὁ Κερκ Μάϋναρτ Γλάρος ἄνοιξε τὰ φτερά του, δίχως κόπο, κι' ἀνασηκώθηκε στὸ μαῦρο ἀέρα τῆς νύχτας. Τὸ Σμήνος ξύπνησε ξαφνικὰ μὲ τὴ φωνή του, ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορούσε νὰ φωνάξει, ἀπὸ πεντακόσια πόδια ψηλά: «Μπορῶ νὰ πετάξω! Ἀκούστε! ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΠΕΤΑΞΩ!». Τὰ ξημερώματα ὡς χίλια πουλιὰ στέκονταν ἔξω ἀπ' τὸν κύκλο τῶν μαθητῶν, κοιτάζοντας περιέργα τὸ Μάϋναρτ. Δὲν τοὺς ἔνοιαζε ἂν θὰ τοὺς ἔβλεπαν ἢ ὄχι, κι' ἄκουγαν, προσπαθώντας νὰ καταλάβουν τὸν Ἰωνάθαν Γλάρο.

Μιλοῦσε γιὰ πολὺ ἀπλὰ πράγματα — πῶς εἶναι σωστὸ γιὰ ἓνα γλάρο νὰ πετάει, πῶς ἢ λευτεριά εἶναι ἢ πραγματικὴ φύση τῆς ὑπαρξῆς του, πῶς ὅ,τι ἐναντιώνεται σ' αὐτὴ τὴ λευτεριά πρέπει νὰ τὸ ἀπορρίπτει, κι' ἂν ἀκόμα εἶναι κάθε μορφῆς τύπος, ἢ προκατάληψη ἢ περιορισμός.

«Νὰ τὸ ἀπορρίπτουμε», ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπ' τὸ πλῆθος, «ἀκόμα κι' ἂν εἶναι ὁ Νόμος τοῦ Σμήνους;».

«Ὁ μόνος ἀληθινὸς νόμος εἶναι ὁ νόμος ποὺ ὀδηγεῖ στὴ λευτεριά», εἶπε ὁ Ἰωνάθαν. «Ἄλλος νόμος δὲν ὑπάρχει».

«Καὶ πῶς περιμένεις νὰ πετάξουμε ἐμεῖς ὅπως πετᾶς ἐσύ;», ἀκούστηκε μιὰ ἄλλη φωνή. «Ἐσὺ εἶσαι ξεχωριστὸς καὶ προικισμένος καὶ θεϊκός, πάνω ἀπὸ τ' ἄλλα πουλιά».

«Κοίτα τὸν Φλέτσερ! τὸν Λόουελ! Τὸν Τσάρλς Ρόλαντ! τὸν Τζούντη Λη! Μήπως εἶναι κι' αὐτοὶ ξεχωριστοὶ καὶ προικισμένοι καὶ θεϊκοί; Δὲν ἔχουν τίποτα περισσότερο ἀπὸ σᾶς, δὲν ἔχουν τίποτα περισσότερο ἀπὸ μένα. Ἡ μόνη διαφορά, ἢ μόνη βασικὴ, διαφορά, εἶναι πῶς ἄρχισαν νὰ καταλαβαίνουν τί πραγματικὰ εἶναι, κι' ἄρχισαν νὰ ἐξασκοῦνται σ' αὐτό».

Οἱ μαθητές του, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Φλέτσερ, κουνήθηκαν ἀμήχανα. Δὲν εἶχαν ἀντιληφθεῖ πῶς αὐτὸ ἔκαναν ὡς τώρα.

Τὸ πλῆθος μεγάλωνε κάθε μέρα, ἐρχόταν νὰ ρωτήσῃ, νὰ λατρέψῃ, νὰ χλευάσῃ.

«Λένε στὸ Σμήνος πῶς ἂν δὲν εἶσαι Γιὸς τοῦ ἴδιου τοῦ Μεγάλου Γλάρου», εἶπε ὁ Φλέτσερ ἓνα πρωὶ στὸν Ἰωνάθαν ὕστερ' ἀπὸ τίς ἀσκήσεις σὲ

Ἀνώτατες Ταχύτητες, «τότε βρίσκεσαι χίλια χρόνια μπροστὰ ἀπ' τὴν ἐποχὴ σου».

Ὁ Ἰωνάθαν ἀναστέναξε. Αὐτὸ εἶναι τὸ τίμημα τῆς παρανόησης, σκέφτηκε. Σὲ ἀποκαλοῦν διάβολο ἢ σὲ ἀποκαλοῦν θεό. «Ἐσὺ τί λές, Φλέτσερ; Βρισκόμαστε ἄραγε μπροστὰ ἀπ' τὴν ἐποχὴ μας;».

Μακριὰ σιωπὴ. «Νὰ σοῦ πῶ, πτήσεις τέτοιου εἴδους ἦταν πάντοτε διαθέσιμες ἐδῶ γιὰ νὰ τίς μάθει ὅποιος ἤθελε νὰ τίς ἀνακαλύψει· αὐτὸ δὲν ἔχει σχέση μετὰ τὴν ἐποχὴ μας. Ἴσως βρισκόμαστε πιὸ μπροστὰ ἀπ' τὴν ἐποχὴ μας. Πιὸ μπροστὰ ἀπ' τὸν τρόπο πὺ πετοῦνε οἱ περισσότεροὶ γλάροι».

«Αὐτὸ εἶναι σημαντικό», εἶπε ὁ Ἰωνάθαν καὶ κύλησε γιὰ νὰ πετάξει γιὰ λίγο ἀνάποδα. «Αὐτὸ εἶναι πολὺ καλύτερο ἀπ' τὸ νὰ βρισκόμαστε μπροστὰ ἀπ' τὴν ἐποχὴ μας».

Συνέβηκε μιὰ βδομάδα μόλις ἀργότερα. Ὁ Φλέτσερ δίδασκε τὰ βασικὰ στοιχεῖα τῆς πτήσης μετὰ μεγάλη ταχύτητα σὲ μιὰ τάξη ἀπὸ νέους μαθητές. Ἄρχιζε μόλις τὴν ἀνάδυση μιᾶς κάθετης πτήσης ἀπὸ ἑπτὰ χιλιάδες πόδια — μιὰ μακριὰ σταχτιά γραμμὴ σὰ βολίδα, λίγους πόντους πάνω ἀπ' τὴν ἀμμουδιά — ὅταν ἕνα νεαρὸ πουλὶ στὴν πρώτη του δοκιμὴ γλίστρησε στὴν τροχιά του καλώντας τὴ μητέρα του. Μὲ μόλις ἕνα δέκατο τοῦ δευτερολέπτου στὴ διάθεσή του γιὰ ν' ἀποφύγει τὸ νεαρὸ, ὁ Φλέτσερ Λύντ Γλάρος ἔκανε μιὰ κίνηση ἀριστερά, μετὰ ταχύτητα πάνω ἀπὸ διακόσια μίλια τὴν ὥρα, κι' ἔπεσε πάνω σ' ἕνα πελώριο γρανιτένιο βράχο.

Εἶχε τὴν αἴσθησι πὺς ὁ βράχος ἦταν μιὰ τεράστια σκληρὴ πόρτα πὺ ὀδηγοῦσε σ' ἕναν ἄλλο κόσμον. Ἐνα ξέσπασμα φόβου καὶ ζαλάδας καὶ μαυρίλας, κι' ὕστερα βρέθηκε ἀκυβέρνητος σ' ἕνα παράξενο, πολὺ παράξενο οὐρανὸ, μιὰ νὰ ξεχνάει, μιὰ νὰ θυμᾶται, καὶ πάλι νὰ ξεχνάει· φοβισμένος καὶ μελαγχολικὸς καὶ λυπημένος... τρομερὰ λυπημένος.

Ἡ φωνὴ τὸν πλησίασε ὅπως τὴν πρώτη μέρα πὺ συνάντησε τὸν Ἰωνάθαν Λίβινγκστον Γλάρου.

«Τὸ κόλπο, Φλέτσερ, εἶναι νὰ προσπαθοῦμε νὰ ξεπεράσουμε τοὺς περιορισμοὺς μας μετὰ τὴ σειρὰ, ὑπομονετικά. Ἡ πτήση μέσα ἀπ' τὸ βράχο εἶναι κάτι πὺ τὸ ἀντιμετωπίζουμε λίγο ἀργότερα στὸ πρόγραμμά μας».

«Ἰωνάθαν!».

«Γνωστὸς καὶ ὡς Γιὸς τοῦ Μεγάλου Γλάρου», ὁ ἐκπαιδευτὴς τοῦ εἶπε ξερά.

«Ματὶ κάνεις ἐδῶ; Τὰ βράχια! Δὲν εἶμαι... δέν... πέθανα».

« ὦ! Φλέτς, ἔλα τώρα. Σκέψου. Ἄν μοῦ μιᾶς αὐτὴ τὴ στιγμὴ, τότε εἶναι

φανερὸ πὼς δὲν πέθανες· ἔτσι δὲν εἶναι; Αὐτὸ ποὺ κατόρθωσες νὰ κάνεις ἦταν ν' ἀλλάξεις κάπως ἀπότομα τὸ ἐπίπεδο τῆς συνείδησής σου. Τώρα θὰ διαλέξεις ἐσύ. Μπορεῖς νὰ παραμείνεις ἐδῶ καὶ νὰ μάθεις σ' αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο - ποὺ εἶναι ἀρκετὰ ψηλότερο, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, ἀπ' τὸ ἐπίπεδο ποὺ ἄφησες - ἢ μπορεῖς νὰ γυρίσεις πίσω καὶ νὰ ἐξακολουθήσεις νὰ δουλεύεις μὲ τὸ Σμῆνος. Οἱ Γέροντες ἔλπιζαν πὼς θὰ συνέβαινε κάποια καταστροφή καὶ ξαφνιάστηκαν ποὺ τοὺς ἐξυπηρέτησες τόσο εὐκόλα».

«Θέλω νὰ γυρίσω πίσω στὸ Σμῆνος, φυσικά. Μόλις ἄρχισα μὲ τὴν καινούργια ὀμάδα!».

«Πολὺ καλά, Φλέτσερ. Θυμᾶσαι τί λέγαμε γιὰ τὸ σῶμα μας, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἴδια ἢ σκέψη...;».

Ὁ Φλέτσερ τίναξε τὸ κεφάλι του κι' ἄπλωσε τὰ φτερά του κι' ἄνοιξε τὰ μάτια του ἐκεῖ στὴ βάση τοῦ βράχου, καταμεσῆς σ' ὄλο τὸ συγκεντρωμένο Σμῆνος. Ἀκούστηκε μία μεγάλη χλαλοὴ ἀπὸ κρωγμοὺς καὶ στριγγλιές τοῦ πλήθους μόλις κουνήθηκε.

«Εἶναι ζωντανός! Αὐτὸς ποὺ ἦταν νεκρὸς ζεῖ!»

«Τὸν ἄγγιξε μὲ τὴν ἄκρη τῆς φτερούγας του! Τὸν ἔφερε πίσω στὴ ζωὴ! Ὁ Γιὸς τοῦ Μεγάλου Γλάρου!».

«Ὅχι! Τὸ ἀρνιέται! Εἶναι ὁ διάβολος! ΔΙΑΒΟΛΟΣ! Ἦρθε νὰ διαλύσει τὸ Σμῆνος!».

Ἦταν τέσσερεις χιλιάδες γλάροι στὸ πλήθος, φοβισμένοι ἀπ' ὅ,τι εἶχε συμβεῖ καὶ ἡ κραυγὴ «ΔΙΑΒΟΛΟΣ» πέρασε μπροστά τους ὅπως ὁ ἄνεμος στὸ φουρτουνιασμένο ὠκεανό. Μάτια παγερά, ράμφη κοφτερά, πλησίαζαν γιὰ νὰ καταστρέψουν.

«Θὰ αισθανόσουν καλύτερα, ἂν φεύγαμε, Φλέτσερ;», ρώτησε ὁ Ἰωνάθαν.

«Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν θὰ ἔχα ἀντίρρηση...».

Τὴν ἴδια στιγμὴ βρέθηκαν νὰ στέκωνται μαζὶ μισὸ μίλι μακριά, καὶ τ' ἀστραφτερὰ ράμφη τοῦ ὄχλου ἔκλεισαν τὸ κενό.

«Γιατί ἄραγε», ἀναρωτήθηκε γεμάτος ἀπορία ὁ Ἰωνάθαν, «τὸ πιὸ δύσκολο πρᾶγμα στὸν κόσμον εἶναι νὰ πείσεις ἓνα πουλὶ πὼς εἶναι λεύτερο, καὶ πὼς μπορεῖ νὰ τ' ἀποδείξει μόνο του ἂν ἀσκηθεῖ γιὰ λίγο; Γιατί πρέπει νὰ ἔναι τόσο δύσκολο;».

Ὁ Φλέτσερ ἔπαιζε ἀκόμα τὰ μάτια ἀπ' τὴν ξαφνικὴ ἀλλαγὴ τοῦ τοπίου.

«Τί ἔκανες τώρα μόλις; Πῶς φτάσαμ' ἐδῶ;».

«Εἶπες πῶς ἤθελες νὰ ξεφύγεις ἀπ' τὸν ὄχλο, ὄχι;».

«Ναί! ὅμως πῶς κατάφερες...».

«Ὅπως κάθετι ἄλλο, Φλέτσερ. Μὲ τὴν ἀσκησι».

Ὡς τὸ ξημέρωμα τὸ Σμῆνος εἶχε ξεχάσει τὴν παραφροσύνη του, ὄχι ὅμως κι ὁ Φλέτσερ.

«Ἰωνάθαν, θυμᾶσαι τί εἶπες πρὶν ἀπὸ καιρό, ν' ἀγαπᾶμε τὸ Σμῆνος τόσο ὥστε νὰ γυρνᾶμε πίσω γιὰ νὰ τὸ βοηθήσουμε νὰ μάθει;»

«Βέβαια».

«Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς κατορθώνεις ν' ἀγαπᾶς ἕναν ὄχλο ἀπὸ πουλιὰ πὺ προσπάθησαν πρὶν ἀπὸ λίγο νὰ σὲ σκοτώσουν».

«Ὡ! Φλέτς, δὲν τ' ἀγαπᾶς αὐτό! Δὲν ἀγαπᾶς, φυσικά, τὸ μῖσος καὶ τὴν κακία. Πρέπει ν' ἀσκηθεῖς καὶ νὰ βλέπεις τὸν πραγματικὸ γλάρο, τὴν καλοσύνη μέσα στὸν καθένα τους, καὶ νὰ τοὺς βοηθήσεις νὰ τὴν δοῦν κι οἱ ἴδιοι. Αὐτὸ ἐννοῶ ὅταν λέω ἀγάπη. Εἶναι μεγάλο κέφι, ὅταν βρεῖς τὸ κόλπο γιὰ νὰ τὸ πετύχεις.

»Θυμᾶμαι, λόγου χάρι, ἕνα ἄγριο νέο πουλί, τὸ λέγαν Φλέτσερ Λύντ Γλάρο. Εἶχε μόλις γίνει ἀπόβλητος, ἕτοιμος νὰ πολεμήσει τὸ Σμῆνος ὡς τὸ θάνατο, ξεκινώντας νὰ χτίσει τὴ δικιά του πικρὴ κόλαση μακριὰ στοὺς Πέρα Βράχους. καὶ νά, σήμερα χτίζει, ἀντίθετα, τὸ δικό του παράδεισο καὶ καθοδηγεῖ ὁλόκληρο τὸ Σμῆνος σ' αὐτὴ τὴν κατεύθυνση».

Ὁ Φλέτσερ στράφηκε στὸν ἐκπαιδευτὴ του καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ φάνηκε τρόμος στὸ μάτι του. «Ἐγὼ νὰ καθοδηγῶ; Τί θές νὰ πεῖς ἐγὼ νὰ καθοδηγῶ; Ἐκπαιδευτὴς εἶσαι ἐσύ. Δὲν θὰ μπορούσες νὰ φύγεις!».

«Δὲ θὰ μπορούσα; Δὲ νομίζεις πῶς ἴσως ὑπάρχουν ἄλλα σμῆνη, ἄλλοι Φλέτσερ, πὺ χρειάζονται ἕναν ἐκπαιδευτὴ περισσότερο ἀπ' ὅσο τοῦτο τὸ Σμῆνος πὺ βρίσκεται κιόλας στὸ δρόμο του πρὸς τὸ Φῶς;».

«Ἐγὼ; Μὰ Ἰων, ἐγὼ εἶμαι ἕνας κοινὸς γλάρος καὶ σὺ εἶσαι...».

«... ὁ μόνος Γιὸς τοῦ Μεγάλου Γλάρου, ὑποθέτω;». Ὁ Ἰωνάθαν ἀναστέναξε καὶ κοίταξε πέρα στὴ θάλασσα. «Δὲ μὲ χρειάζεσαι ἄλλο πιά. Χρειάζεται νὰ ἐξακολουθεῖς ν' ἀποκαλύπτεις τὸν ἑαυτό σου, λίγο παραπάνω κάθε μέρα, ἐκεῖνον τὸν ἀληθινό, τὸν ἀπεριόριστο Φλέτσερ Γλάρο. Ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἐκπαιδευτὴς σου. Πρέπει νὰ τὸν καταλαβαίνεις καὶ ν' ἀσκεῖσαι μ' αὐτόν».

Μιά στιγμή αργότερα τὸ σῶμα τοῦ Ἰωνάθαν κυμάτιζε στὸν ἀέρα, ἀσπρογυάλιζε κι ἄρχισε νὰ γίνεται διάφανο. «Μὴν τοὺς ἀφήσεις νὰ διαδίδουν κουτὲς φήμες γιὰ μένα, ἢ νὰ μὲ κάνουν θεό, Σύμφωνοι Φλέτς; Εἶμαι γλάρος. Μ' ἀρέσει νὰ πετάω, ἴσως...».

«ΙΩΝΑΘΑΝ!»,

«Καημένε Φλέτς. Μὴ πιστεύεις ὅ,τι λένε τὰ μάτια σου. Δείχνουν μόνο τοὺς περιορισμούς. Νὰ κοιτάζεις τὴν κατανόησή σου, ν' ἀνακαλύπτεις ὅ,τι γνωρίζεις ἤδη, καὶ θὰ δεῖς πῶς πρέπει νὰ πετᾷς».

Τὸ ἀσπρογυάλισμα σταμάτησε. Ὁ Ἰωνάθαν Γλάρος εἶχε ἐξαφανιστεῖ στὸν ἀέρα.

Ἔστερα ἀπὸ λίγο, ὁ Φλέτσερ Γλάρος σύρθηκε στὸν οὐρανὸ καὶ στάθηκε ἀπέναντι σὲ μιὰ ἐντελῶς καινούργια ὁμάδα μαθητές, ποὺ ἀνυπομονοῦσαν γιὰ τὸ πρῶτο τους μάθημα.

«Πρῶτ' ἀπ' ὅλα», εἶπε βαριά, «πρέπει νὰ καταλάβετε πῶς ἓνας γλάρος εἶναι μιὰ ἀπεριόριστη ἰδέα τῆς λευτεριᾶς, ἓνα ὁμοίωμα τοῦ Μεγάλου Γλάρου κι ὅλο σας τὸ σῶμα, ἀπ' τὴν ἄκρη τῆς μιᾶς φτερούγας σας στὴν ἄλλη, δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἴδια σας ἡ σκέψη».

Οἱ νεαροὶ γλάροι τὸν κοίταξαν εἰρωνικά. Τί μας λέει, σκέφτηκαν, αὐτὸ δὲν εἶναι κανόνας ἀκροβασίας.

Ὁ Φλέτσερ ἀναστέναξε καὶ ξανάρχισε. «Χμ! Ἄ!.. πολὺ καλά», εἶπε καὶ τοὺς κοίταξε μὲ αὐστηρὸ μάτι. «Ἄς ἀρχίσουμε μὲ πτήσεις σταθεροῦ ὕψους». Καὶ καθὼς τό 'λεγε, κατάλαβε μονομιᾶς πῶς ὁ φίλος του μὲ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια δὲν ἦταν πιὸ θεϊκὸς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Φλέτσερ.

«Δίχως περιορισμούς, Ἰωνάθαν;» σκέφτηκε. «Τότε λοιπὸν δὲν ἀπέχει πολὺ ὁ καιρὸς ὅταν θὰ φανερωθῶ μέσ' ἀπ' τὸν ἀέρα στὴ δ ι κ ι ἄ σ ο υ παραλία, νὰ σοῦ δείξω ἓνα δυὸ πράγματα γιὰ τὶς πτήσεις».

Καὶ μολονότι προσπάθησε νὰ φανεῖ αὐστηρὸς στοὺς μαθητές του, ὁ Φλέτσερ Γλάρος τοὺς εἶδε ξαφνικά ὅλους ὅπως πραγματικά ἦταν, γιὰ μιὰ μόνο στιγμή, κι ὄχι μόνο του ἄρεσε ἀλλὰ ἀγαποῦσε αὐτὸ ποὺ εἶδε. «Δίχως περιορισμούς, Ἰωνάθαν;» σκέφτηκε καὶ χαμογέλασε. Τὸ δικό του κυνήγι τῆς μάθησης εἶχε ἀρχίσει.